

XINJIANG, EL TIBET MUSULMÀ PÀGINA 18
El 6 de juliol va tornar a esclatar un nou conflicte a la regió xinesa de Xinjiang arran de la repressió vers el poble uigur. La xifra oficial de morts ja s'eleva fins a 184, mentre que el Congrés Uigur parla de gairebé 400.

LA SIDA ALS MITJANS PÀGINA 21
La Xarxa Comunitària sobre el VIH/Sida presenta un estudi d'un grup d'investigació de l'Observatori de la Comunicació i la Salut InCom de la UAB. L'estudi consisteix en l'anàlisi del tractament del tema del VIH/Sida als mitjans de comunicació.

TEATRE REBEL PÀGINA 23
El Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison ha ofert més de deu propostes que han circulat pels espais de La Sala i la Cuina per celebrar el desè aniversari de l'Associació Catalana d'Escoles de Teatre i la IIa Mostra ACET-Aposta.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N147
15 de juliol de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'Ajuntament de Barcelona perd dos litigis a TMB i Parcs i Jardins

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9-11

El jutge dóna la raó als autobusers i Inspecció de Treball sanciona el consistori

JOSÉ ALFONSO/ISO

Una cinquantena de solidàries es van desplaçar en autobús fins a l'Audiència Nacional espanyola per mostrar el seu suport a la jove anarquista

Núria Pórtulas acusa l'Estat durant el judici

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Núria Pórtulas, l'anarquista gironina processada per delictes de ter-

rorisme a l'Audiència espanyola arran d'un informe dels Mossos d'Esquadra, va denunciar les institucions de l'Estat durant la vista oral i va reclamar el

dret a l'acció directa amb pintades i concentracions. Desenes de persones solidàries es van concentrar a les portes del tribunal d'excepció. Amb l'ex-

cusa de retirar unes pancartes, la policia espanyola va carregar amb brutalitat i va provocar nombroses ferides. També va detenir sis persones.

Denuncien l'ús del 'kubotan' durant el judici per l'agressió a un mosso

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Un 'guaita del frac' reclama millores laborals dels agents forestals

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

El POUM de Pinós descarta el projecte de central eòlica

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Denuncien l'alcalde de Naut Aran per prevaricació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

La mobilitat, un problema persistent

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El model de mobilitat amb transport públic continua essent un

problema per moltes persones. Sobretot si aquestes es volen desplaçar a poblacions que no siguin Barcelona ciutat.

Compartir Dóna Gustet

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Compartir Dóna Gustet és un nou projecte col·lectiu que, a

través de l'àmbit musical i cultural, treballa per enfortir la cultura popular, lliure i de transmissió directa.

. EDITORIAL

Escuts humans de Berlusconi

El canvi d'ubicació de la trobada dels mandataris del G8 no va ser fruit de la improvisació. Silvio Berlusconi sabia perfectament què feia. L'indret que inicialment s'havia escollit per fer l'encontre era l'illa de Sardenya, on més de 500 quilòmetres d'aigua separaven els totpoters dels protestes contra la globalització neoliberal. La ubicació final va ser la zona zero del terratrèmol de la regió dels Abruzzos, la ciutat de L'Aquila i, en concret, el petit municipi de Copito. Tan sols 100 quilòmetres a l'est de l'àrea metropolitana de Roma, a una distància perfectament abraçable perquè milers d'activistes poguessin anar a esbrancar *Il Cavaliere* i els seus set col·legues mandataris. Però Berlusconi va ser molt intel·ligent. A través de les seves corporacions mediàtiques, el president italià va aconseguir que la població local li fes la feina bruta i exercís d'escut humà. Representants veïnals dels milers de persones

desplaçades als campaments després del terrible moviment sísmic van demanar que no hi hagués protestes, que no volien més problemes dels que ja tenien. I això no era el reflex d'un tancament de files al voltant de Berlusconi i les seves polítiques. Ben al contrari, a la regió, s'ha articular un fort moviment de resistència als plans especulatiu que volen reconstruir la zona sense cap altre criteri que el del rendiment econòmic. Tot i que les persones contràries al G8 també compartien aquesta crítica, no es van trobar punts entre ambdues realitats. El resultat va ser una passejada triomfal de Berlusconi, un moviment veïnal debilitat i temerós i un moviment antiglobalització dividit i descentrat. Per tot plegat, caldria repensar les estratègies i redibuixar els punts, que hi són, però potser no es volen veure. A Itàlia i casa nostra. Potser som més de les que ens pensem, les persones disposades a ocupar el mateix costat de la barricada.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

I els rics, qui són?

Ignasi Franch
directa@setmanaridirecta.info

Una de les línies discursives de la dreta política i mediàtica està força clara: es tracta de relativitzar-ho tot, de parlar del final de les ideologies o de pretendre ocupar la centralitat parlamentària des del liberalisme econòmic radical. O de qüestionar l'existència d'una espècie aparentment rara: els rics. Certament, alguns polítics d'IU-ICV s'afebleixen en emprar amb freqüència aquest terme, antipàtic i buidat de significat mesurable. Sempre resulta més políticament correcte -menys dissuasiu per la classe mitjana- un terme amb connotacions objectives com *rendes altes*.

Al fil del cancel·lat pacte entre PSOE i IU-ICV per revisar alguns aspectes de la fiscalitat espanyola, la dreta mediàtica, a banda de fer sang amb l'evident fracàs de la iniciativa,

ha dut a les seves columnes d'opinió l'abc de la relativització al crit de "qui són els rics?". Com si no n'hi hagués. O potser perquè serien, exclusivament, persones amb milions a la butxaca. És rica, la gent a la qual apuntava aquesta iniciativa?, es preguntaven. Sense que s'hagi determinat una fórmula objectiva de la riquesa, no sembla forassenyat concedir la possibilitat que els salaris mensuals superiors als 7.000 euros siguin els de persones privilegiades que podrien afrontar una major càrrega impositiva. Bàsicament perquè, segons l'INE, el sou mitjà estatal ronda els 1.900 euros al mes. Que es qüestionari que una persona que multiplica sobradament per tres el salari mitjà és algú privilegiat, retrata un món acostumat a les desigualtats.

I que es qüestionari l'oportunitat de pujar alguns punts la retenció sobre aquestes rendes, també desprèn aires d'incoherència.

Aquesta esmena a una moció parlamentària proposava (a més de corregir la vergonya de la Llei Beckham, o el dispendi del xec bebè universal) la creació d'un nou tipus impositiu del 50%, que superaria l'actual màxim del 43%. Per un salari de 7.000 euros, suposaria una pèrdua de 59 euros mensuals afegits. Si 7.000 euros no són un sou excepcional, què seran 59? Demagògia, potser, com ho és també la dels opinadors de la caverna i de molt més a prop.

Per sort, l'esmena d'IU-ICV i el PSOE no va prosperar. CiU i el mateix PSOE van salvar-nos d'una major progressivitat fiscal, van salvar "les rendes mitjanes de les famílies". Per Josep Sánchez Llibre, les rendes mitjanes estan tres vegades (i quatre? i cinc? i sis?) per sobre de la mitjana. I multipliquen per onze el salari mínim. Gran elasticitat, la de la mitjana, en aquest món de realitats mal·leables.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens fa molt contents destacar que el tema de la setmana -la secció anomenada *De dalt a baix*- s'ha fet a través de la coordinació de tres corresponalsies de la DIRECTA: Maresme, Baix Llobregat i Sabadell. Aprofitem per animar les altres corresponalsies i per constatar que, de mica en mica, van fent molt bona feina i es coordinen entre elles.

D'altra banda, l'Agnès i l'Albert, enviades especials a la cimera del G8 a L'Aquila (Roma), ens han explicat -quan han tornat- que els han impactat molt més els efectes del terratrèmol de l'abril passat que la fluixa contracimera que ha evidenciat la divisió del moviment antiglobalització italià.

Finalment, enviarem una salutació fraternal als companys de la DIRECTA que han anat a l'Audiència Nacional espanyola a fer el seguiment del judici contra la gironina Núria Pórtulas i han hagut de patir les càrregues policials i, gairebé, la seva pròpia detenció. Fins la setmana que ve!

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo IL·LUSTRACIÓ Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

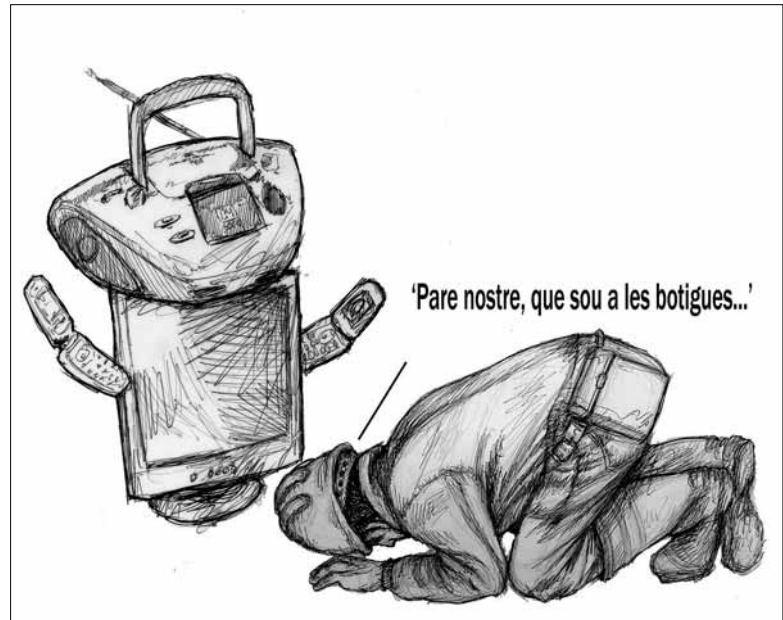
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu *l'asterisc*
PUBLICITAT Tània Miró
DISTRIBUCIÓ Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond
DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponalsies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUMINAT

PACO GARABATO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redacció@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> El transport públic és quelcom que fa temps que no funciona arreu del nostre territori. Ni les infraestructures actuals ni les programades pel futur solucionen el problema de mobilitat de la majoria de la població, a més de destruir el territori. Per altra banda, el sistema de mobilitat està orientat a afavorir els desplaçaments cap a la ciutat de Barcelona, mentre deixa en una situació molt precària el transport públic entre els diferents pobles. La Directa ha analitzat els exemples del Baix Llobregat, el Maresme i el Vallès per veure de quina manera afecten sobre el territori aquestes polítiques.

CATALUNYA · EL DESPLEGAMENT DELS INSTRUMENTS DE PLANIFICACIÓ DE LA MOBILITAT S'ESTÀ FENT A UN RITME MOLT LENT

El model actual de mobilitat genera problemes mediambientals i d'exclusió

Maties Serracant
redaccio@setmanaridirecta.info

Es reptes que planteja la mobilitat de les persones i el transport de mercaderies són tant importants com significatius els impactes del model de mobilitat actual. Cada dia les persones es mouen més vegades i més lluny per fer exactament les mateixes coses que abans, en un procés explosiu fomentat per un model de territori i per unes infraestructures que han promogut el cotxe com a model de transport privilegiat, icona de la llibertat i el progrés.

Cada dia les persones es mouen més vegades i més lluny per fer les mateixes coses que abans

Ara és necessari recórrer el camí a la inversa, retornant a les relacions de proximitat i al transport col·lectiu, un repte que requereix de mesures de gran abast, no només en la mobilitat de les persones sinó també en les mercaderies, que cada vegada més provenen de l'altra banda del món, a un preu que en cap cas respon als impactes que el seu moviment genera.

Mobilitat i Sostenibilitat

Si pensem en clau del futur proper, el terme *mobilitat* és indissociable del qualificatiu de *sostenible*. Per una banda, cal tenir en compte la contribució d'aquesta activitat en el balanç global de gasos d'efecte hivernacle, que suposa com a mínim un terç del total de les emissions en els àmbits urbans. A aquests efectes globals, cal sumar-hi els efectes greus de les emissions contaminants a escala local sobre la salut humana i sobre el conjunt d'éssers vius, sense oblidar la xacra de l'accidentalitat.

I, encara que sovint quedi en un segon terme, és molt destacable l'ex-

clusió social que genera el model de mobilitat actual, que redueix l'accessibilitat de nombrosos col·lectius per raons d'edat, gènere o procedència. Així, la gent gran, els infants i joves, les persones immigrades i les dones són alguns dels col·lectius que, pel seu menor accés a l'ús del vehicle privat, queden relegats a un paper marginal en el model de mobilitat vigent.

El territori com a condicionant

Per buscar solucions a la crisi del model de mobilitat, primer cal trobar els condicionants principals, entre els quals podem destacar la forma d'ocupació del territori i les infraestructures de transport. La urbanització recent del territori ha condicionat notablement els hàbits i ha segregat les zones de residència de les zones de treball i de les zones comercials, en un procés de dispersió difícil de revertir a curt i a mitjà termini.

Alhora, durant la segona meitat del segle XX, a Catalunya i especialment a la regió metropolitana de Barcelona, la proliferació de la xarxa viària de gran capacitat va coincidir amb l'estancament total i el deteriorament de la xarxa ferroviària, en una dinàmica que no va començar a revertir fins a tombant de segle.

La urbanització recent del territori ha segregat les zones de residència de les zones de treball

Si bé és cert que la dinàmica actual de construcció de territori i infraestructures ja no té res a veure amb la descrita, no és menys cert que, per redreçar-la i canviar el model, fa falta una aposta decidida, molt més enèrgica que l'actual.

Els canvis radicals que cal endegar només seran possibles des d'una visió de la mobilitat integrada en una perspectiva de sostenibilitat i

Protesta contra Magdalena Álvarez a Barcelona el 2007

en el marc d'una planificació que atorgui a aquest aspecte la rellevància i la prioritat que requereix.

El marc normatiu i de planificació

Des que, l'any 2003, el Parlament va aprovar la llei de mobilitat, el desplegament dels instruments de planificació i gestió de la mobilitat ha estat constant, però lent. Sis anys després, el balanç no pot ser del tot satisfactori, tot i que el camí encetat va en la direcció positiva. Les directrius de mobilitat aprovades l'oc-

tubre de 2006 van precedir l'inici dels treballs dels plans directores de mobilitat (PDM), que han de planificar la mobilitat dels set àmbits territorials (vegueries) en què es divideix Catalunya. En aquest moment, però, tan sols ha vist la llum el Pla de la Regió Metropolitana de Barcelona, ara fa prop d'un any, tot i que amb un escàs desplegament de les seves eines.

mentrestant, els plans dedicats a definir les infraestructures de transport, sobretot el Pla d'Infraes-

tructures de Transport de Catalunya (PITC) continuen apostant per l'ampliació de la xarxa viària i el creixement del transport per carretera.

La crisi com a oportunitat

En aquest camp, com en molts d'altres, cal fer servir el tòpic que diu que "cal veure la crisi com una oportunitat", una oportunitat per canviar de model, repensar la mobilitat des de les seves arrels i preparar-nos per intentar evitar els efectes d'una previsible crisi energètica lligada, en bona part, a la mobilitat i el transport.

Es continua donant continuïtat a un model de producció industrial obsolet

Tanmateix, res no sembla indicar que, des de les diverses administracions implicades, es facin apostes en aquesta direcció. La subvenció de la compra de vehicles -primer turismes i, després, també motocicletes- no va precisament en aquesta línia. Es continua, doncs, donant continuïtat a un model de producció industrial obsolet en què les innovacions tecnològiques lligades a la sostenibilitat queden relegades encara a un paper exclusivament testimonial. Caldrà esperar un nou encariment del petroli per veure canvis substancials en aquesta direcció.

Tampoc va en aquesta línia l'aposta del Pla Territorial Metropolità, que preveu la construcció de més quilòmetres de carreteres que no pas de ferrocarril, amb un projecte viari emblemàtic, el del Quart Cinturó o la Ronda del Vallès, que marca la dinàmica de bona part de l'estratègia de creixement urbanístic del pla.

No sembla, doncs, que ningú amb certa capacitat de poder es prengui seriosament el repte que el canvi de model de mobilitat planteja des de la perspectiva de la competitivitat econòmica, de l'equitat social o de la sostenibilitat.

> El maltracte del transport públic a la 'perifèria' metropolitana

La pobresa en la cobertura i la qualitat de l'oferta de transport públic fora de l'àmbit de les relacions estrictament barcelonines és un dels elements principals que dificulta assolir una major rellevància

del transport col·lectiu al conjunt de la regió metropolitana. Sovint es menysprea la magnitud dels desplaçaments que es fan internament a cadascuna de les comarques metropolitanas quan ha

quedat en evidència la incidència negativa d'aquests desplaçaments en el funcionament general de la xarxa viària metropolitana.

L'extensió de la xarxa ferroviària i de tramvia més enllà de l'estruc-

tura radial actual, una xarxa que servís les principals relacions intracomarcals que fins ara han quedat oblidades, seria una primera recepta amb conseqüències evidents en el canvi modal necessari. Una aposta

molt més estratègica, efectiva i equitativa que no pas continuar ampliant la xarxa ferroviària de Barcelona, que ja presenta un nivell de cobertura molt per sobre d'altres ciutats europees.

, de dalt a baix

BAIX LLOBREGAT · LA SEGONA COMARCA MÉS POBLADA DE L'ÀREA METROPOLITANA ÉS LA QUE PRESENTA MÉS DEFICIÈNCIES

L'odissea que suposa viatjar entre pobles contrasta amb l'accés fàcil a Barcelona

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Baix Llobregat és una comarca que alberga més de 780.000 persones, repartides pels seus trenta municipis. Tot i estar travessada per múltiples vies de transport, en general, resulta més difícil anar d'un municipi a un altre -cosa que implica agafar més d'un tipus de transport públic- que no pas arribar a Barcelona. El primer condicionant és la seva estructura geogràfica, desenvolupada a través de la conca del riu Llobregat, que fa que les poblacions de la ribera es trobin a la ruta de les comunicacions de l'entrada sud a Barcelona i les de les muntanyes en un territori molt abrupte.

La multiplicitat de vials per arribar a Barcelona és un dels principals motius de les dificultats de mobilitat que hi ha d'un municipi a un altre

En general, el Baix Llobregat té una bona comunicació amb Barcelona, però aquesta virtut la trobem principalment amb la connexió entre Barcelona i les principals zones industrials de la comarca. D'altra banda, la multiplicitat de vials per arribar a Barcelona són un dels principals motius del seu esquarmentament i de la dificultat de moure's d'un municipi a un altre de la comarca. El cas del Prat del Llobregat és molt il·lustratiu del panorama que es viu a certes zones de la comarca. En aquest

Pas de les vies de rodalies a Sant Feliu de Llobregat, que divideixen el municipi en dos

municipi, hi trobem el primer aeroport de Catalunya i el vuitè amb més tràfic de passatgers d'Europa l'any 2007, que reproduceix el model de transport de la comarca, on la majoria d'esforços són per connectar Barcelona amb la resta del món. Desplaçar-se des de l'aeroport al Prat suposa un recàrrec de diners, ja que Renfe cobra un bitllet més car i els busos que connecten amb Barcelona costen més diners i només s'aturen a la capital. Fins l'any passat, no existia cap bus que connectés l'aeroport amb el Prat i gran part del gremi de taxistes es nega a fer el trajecte fins al Prat perquè no surt a compte -una situació que ha provocat la queixa del consistori pratenc, sense gaire èxit.

Les línies de bus que passaven pel casc urbà del Prat només unien el municipi amb Barcelona. Així doncs, per agafar línies cap a altres pobla-

cions, calia anar a les parades de l'autovia de Castelldefels, a mitja hora caminant des del centre del poble. La primera línia que uneix poblacions del Baix Llobregat, la L10, fa el recorregut fins a Sant Just Desvern i passa per alguns barris de l'Hospitalet, Cornellà, Esplugues i Sant Joan Despí. També hi podem trobar comunicacions sense gaire sentit, com les que s'estableixen amb el poble veí de Sant Boi: en bicicleta, s'hi podria arribar en vint minuts, però -fins l'any passat- s'havia d'anar a buscar un bus als afores si no es volia fer parada obligatòria a Barcelona i canvi de tren, en virtut del centralisme ferroviari de les línies. És per això que anar als pobles de la riba esquerra del Llobregat en autobús suposa necessàriament fer un transbordament. Hi ha municipis, com Sant Boi, on el

transport públic per anar cap a altres pobles és acceptable, sempre que aquests estiguin en direcció a Barcelona. En canvi, per anar als pobles que es troben en altres direccions, la situació és molt diferent. És el cas esmentat del Prat o del camí cap a Sant Climent, que en cotxe dura deu minuts i, en transport públic, representa una aventura de prop d'una hora amb transbord inclòs. Per anar a Viladecans, Gavà i Castelldefels, hi ha un bus que, a l'estiu, queda petit a causa de la gent que va a la platja.

Les comunicacions que incomuniquen

Totes les poblacions per on passen les vies de Renfe han estat dividides per aquesta mena d'infraestructures, fins al punt que poblacions com Cornellà o Sant Joan Despí s'han di-

vidit entre la part de dalt i la de baix. Quan es va construir la línia de Renfe de Barcelona a Molins de Rei (1854), les vies es trobaven a la perifèria dels nuclis urbans, igual que els Ferrocarrils de la Generalitat. Aquestes infraestructures han esdevingut un element d'atracció de població que ha obligat a estendre el nucli urbà més enllà de les línies de tren i a dividir-lo en dos. Les Rodalies de Renfe i els Ferrocarrils de la Generalitat són transports molt utilitzats a la comarca que, amb l'arribada del TAV, han vist disminuïda la seva inversió arreu del territori.

Totes les poblacions per on passen les vies de Renfe han estat dividides per aquesta mena d'infraestructures

Una altra qüestió és el paper de les remodelacions urbanístiques orientades a l'ordenació del trànsit i que dificulten la comunicació a peu dins els barris i les poblacions. És el cas de les rondes i autopistes o del transport privat Trambaix -que ha esdevingut un veritable cavall de Troia de l'especulació immobiliària ja que, al seu pas, s'han remodelat vials, s'han enderrocat patrimoni històric i s'han sobrevalorat noves urbanitzacions. A Esplugues de Llobregat, el veïnat ja s'ha cansat de reivindicar l'arribada del metro al barri del centre i, fa sis anys, va protagonitzar una oposició molt forta a l'arribada del tramvia, ja que es demanava un transport que comunicés la població amb Barcelona.

> A peu o en bicicleta

Vista del Baix Llobregat des de la muntanya de Collserola, a Sant Feliu de Llobregat

El trasllats a peu o en bicicleta són imponents per la comunicació en determinats nuclis urbans, però han estat bandejats per les administracions, que prioritzen els passejos comercials o els carrils bici per passejar el diumenge. Un exemple d'això és Sant Boi, on hi ha un carril bici que només està actiu els diumenges de nou a dotze del migdia i un altre que no fa més de quaranta metres. A Esplugues s'han d'esquivar arbres, papereres o quioscos per sobre de la vorera, compartida amb les vianants. Avui dia,

és gairebé impossible desplaçar-se caminant o en bicicleta entre les diferents poblacions -com s'ha fet durant dècades- sense haver de travessar vies ràpides de diversos carrils i, moltes vegades, jugar-s'hi la vida. La majoria dels antics camins tradicionals han estat trinxats per les mateixes infraestructures que comuniquen amb Barcelona. Segons l'associació que es dedica a la promoció de la bicicleta Bici Baix Llobregat, a la comarca, "falten bons itineraris interurbans per bici", cosa que fa que poques perso-

nes puguin utilitzar la bicicleta diàriament per desplaçar-se a la feina o per anar a estudiar. Alhora, afirmen que "hi ha molts camins agraris que es podrien utilitzar si se senyalitzessin i s'acabessin d'arreglar els accessos" i que s'han d'aprofitar les reurbanitzacions de carrers per preveure itineraris per bicicletes. Asseguren, però, que el més important "és la participació del trànsit" i que alguns municipis encara treballen "només de cara al cotxe, sense contemplar una política global de mobilitat".

> Els pobles oblidats del Baix Llobregat

La zona que comprèn Vallirana, Cervelló, Castellví de Rosanes, Corbera de Llobregat i la Palma és una de les més oblidades pel que fa al transport públic. En aquesta zona primordialment residencial, hi viuen més de 40.000 persones amb greus deficiències de transport, especialment pel que fa al públic. L'única alternativa existent al vehicle privat és l'autobús, controlat per una sola empresa i, fins fa poc -abans de la integració tarifària- amb uns preus molt elevats. Els intervals de trajecte d'aquests busos, a certes hores, acostumen a ser llargs, molt deficients en dies festius i totalment inexistent a la nit. A més, aquests busos circulen per les mateixes carreteres que els cotxes -és a dir, a zones que registren problemes de trànsit importants- i, per tant, es triga més temps viatjant en transport públic que no pas en cotxe. I aquesta és l'opció que prioritza un sector ampli de la població. Les diferents reclamacions i propostes de fer arribar algun transport ferroviari sempre s'han desestimats tot i que, en alguns municipis com la Palma de Cervelló, es va fer una reserva de terrenys, durant els anys 50, per una futura estació de tren.

MARESME · EL CENTRALISME I LA MANCA DE CONEXIONS COMARCALS, PUNTS FLACS DE LA COMARCA

La comunicació entre els pobles de mar i de dalt és una assignatura pendent

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Tot i que s'hi poden detectar deficiències evidents com els serveis nocturns o la saturació a les hores punta, la comunicació amb transport públic de la comarca del Maresme amb Barcelona (RENFE i autobusos) pot ser qualificada de satisfactòria, tant pel que fa a la freqüència com a la qualitat, si més no a partir de Mataró.

“Les segones residències contribueixen a generar una mobilitat estructural obligada”

Tot i així i malgrat les inversions dutes a terme els darrers anys, el creixement demogràfic ràpid que ha sofert la comarca sovint tensa els serveis fins el límit del col·lapse.

Ben altrament, la comunicació de la comarca amb la Selva i Girona -per una banda- i amb el Vallès -per l'altra- és d'una precarietat extrema, una oferta insuficient i uns horaris del tot desballestats i impossibles. A mesura que les usuaris de transport públic s'allunyen de la capital maresmenca, l'oferta va esdevenint subsidiària, adreçada solament a qui no pot o vol disposar d'un cotxe privat.

Igualment, la comunicació entre els pobles de mar i de dalt -enganxats a la serralada, una estructura poblacional dual característica del Baix Maresme- i d'aquests darrers entre si es basa en companyies d'autobusos de gestió privada i amb una oferta més que millorable. A la pràctica, la comunicació entre aquests nuclis es tradueix, majoritàriament, en un nivell de l'ús del transport privat -el cotxe- més que elevat.

Deficiències ferroviàries

És cert que, molts anys després de la construcció del tram Mataró-Granollers del quart cinturó -i quan aquest ja està gairebé completat-, ara es comen-

Estació de la RENFE de Mataró

ça a redefinir el projecte del tren orbital Mataró-Vilafranca. Res no fa pensar, en canvi, que es vulgui actuar sobre el gran déficit de comunicació ferroviària amb Girona, crònicament sotmesa a transbords patètics, en horaris impossibles i a estacions remotes.

Més enllà d'això, caldria trobar fórmules que permetessin un enllaç més àgil, ràpid i directe del tren de rodalies RENFE que va a Barcelona a partir de l'estació de Mataró. L'actual model de vagó de tipus metro, malgrat els seus avantatges, converteix el viatge en un

malson insuportable per les usuaris de l'Alt Maresme, que han de patir trajectes que en ocasions arriben a l'hora i mitja de duració. I caldria, a més, fer compatible aquesta millora amb el respecte a un territori ja prou trinxat per tota mena d'infraestructures. En el mateix sentit, es fa imprescindible l'establiment d'un carril bus-VAO a l'autopista Barcelona-Palafolls.

El preu d'un urbanisme obsolet

Tot i així, no es pot desvincular aquesta problemàtica del model urbanístic obsolet i irracional que s'ha anat imposant a la comarca a través d'urbanitzacions segregades i centres comercials o d'oci fora de la ciutat i d'una mobilitat laboral que empeny cada cop més gent a desplaçar-se cada vegada més lluny del seu domicili.

Aquests fenòmens -i, també, l'anti-ga plaça de segones residències- contribueixen a generar una mobilitat estructural obligada que hipoteca tota la xarxa de comunicacions de la comarca. Més enllà de l'aposta necessària pel transport públic, aquest és el gran repte al qual s'enfronta la societat.

VALLÈS · LA RONDA DEL VALLÈS HA ESTAT INCLOSA AL PLA TERRITORIAL SENSE QUE LA GENERALITAT EN TINGUI LES COMPETÈNCIES

Arriba el moment decisiu de disset anys de mobilitzacions contra el Quart Cinturó

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

No són pocs, els fronts de lluita que les entitats ecologistes del Vallès tenen oberts actualment a la comarca, però potser el més significatiu -pel llarg recorregut de la protesta- és el que està duent a terme la Campanya Contra el Quart Cinturó (CCQC) des de fa més de disset anys contra aquest projecte d'autopista que travessaria la part nord de les comarques del Baix Llobregat, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Penedès. El seu recorregut aniria paral·lel a

Els ecologistes sostenen que s'ha d'estructurar el transport col·lectiu en xarxa

l'actual autopista A-7, a través dels espais agrícoles i forestals propers als parcs naturals de Sant Llorenç del Munt-Serra de l'Obac, del Montseny i del Montnegre-Corredor. Ens trobem en un moment decisiu del desenvolupament del Quart Cinturó i, en general, de les infraestructures de trans-

Acció contra el Quart cinturó el 25 de novembre de 2008

port al Vallès, ja que s'ha iniciat el tràmit d'informació pública per presentar al·legacions al Pla Territorial Parcial de la Regió Metropolitana de Barcelona (PTMB).

Problemes de competències

Una de les contradiccions que planteja actualment la CCQC és que la Ronda del Vallès -nom amb què la Generalitat ha rebatejat el projecte per simular una aproximació a les reivindicacions ecologistes- ha estat dissenyada i inclosa al PTMB sense que la Generalitat hagi acordat la transferència de la competència pel Quart Cinturó i els recursos previstos amb l'Estat. Per tant, les propostes gràfiques incloses als plànols del pla no gaudeixen de la seguretat jurídica exigible en un instrument de planificació territorial com aquest. En altres paraules, s'han adreçat les

propostes a qui finalment no sembla tenir competències per executar-les. És per això que la CCQC exigeix com a element previ "que la Generalitat acordi amb l'Estat la transferència de la competència sobre el Quart Cinturó". Un fet d'especial rellevància després de les recents declaracions del secretari d'Estat de Planificació i Infraestructures, Víctor Morlán, en les quals recordava que el Quart Cinturó és una via de competència estatal i que l'Estat la concep amb vuit carrils i per trajectes de llarg recorregut.

Què ordena què?

Més enllà de qui hagi de prendre les decisions, el PTMB té com a objectiu definit la prioritització del transport col·lectiu i -ahora i contradictòriament- assigna a la xarxa viària d'escala metropolitana el paper ordena-

dor dels assentaments urbans i traïns perifèriques (article 1.4.f). Però, pels membres de la CCQC signants de les al·legacions que s'estan recollint en el tràmit d'informació pública del

PTMB, "a l'àmbit del Vallès, la xarxa viària no ha de ser l'element ordenador, en tot cas ho és la matriu d'espais agronaturals i, subsidiàriament, el transport col·lectiu". Els ecologistes sostenen que "el veritable desllorador" dels problemes de mobilitat al Vallès és l'estructuració del transport col·lectiu en xarxa -intercanviadors entre línies existents i futures-, una xarxa viària secundària modernitzada i, sobretot, la dotació d'un sistema de transport col·lectiu al corredor AP-7/A-7/B30. A l'Estat, li pertoca dotar aquest corredor, que ha d'estar mallat en transport col·lectiu i amb la xarxa viària, mentre que, a la Generalitat, li correspon la dotació de la resta de xarxa.

LES PROPOSTES DE LA CAMPANYA CONTRA EL QUART CINTURÓ

La Campanya Contra el Quart Cinturó formula una sèrie de reclamacions davant d'aquest projecte, són les següents:

- > Un model territorial que consolidi la convivència entre sistemes d'espais naturals (estructurats en xarxa i amb una gestió mancomunada) i d'espais urbans (complexos i afavoridors de l'autocontenció de la mobilitat).
- > Desplegament d'un nou model d'Autoritat del Transport Metropolità.
- > Correcció del déficit en la xarxa de mobilitat col·lectiva.
- > Avaluació de la funcionalitat de la nova xarxa de mobilitat en funció de l'assoliment d'objectius en distribució modal, eficiència energètica i fragmentació territorial i proposició de noves infraestructures necessàries.

, impressions

Miquel López • Professor de secundària i membre del Col·lectiu Gai de Barcelona
opinio@setmanaridirecta.info

L'educació pensant en el 28J

Suposo que vaig ser un dels primers professors d'institut de secundària que vaig declarar-me públicament com a homosexual, cap allà l'any 1980. Tinc, per tant, una certa experiència personal sobre l'evolució de l'acceptació personal que hi ha hagut durant aquests pràcticament 30 anys.

Evidentment, ja no eren anys de repressió extrema i hi havia ganes de creure's allò de la llibertat acabada d'estrenar. I si allò de la llibertat era veritat, jo volia ser allà donant la cara. Aquell era un món de valors que obligaven a ser conseqüent.

Eren aquells temps en què ens arribava una expressió que sempre m'ha agradat i que he fet servir per qualsevol situació: "Sortir de l'armari". I si s'havia de sortir de l'armari, també calia fer-ho de l'habitació i de la casa... per poder entrar a tot arreu. I sempre vaig tenir molt clar perquè volia donar aquell pas cap enfora. Nosaltres, que proveníem d'un període on les imatges de les homosexualitats eren exclusivament masculines, ridícules i estereotipades en un femení servil, sabíem que això no ajudaria en absolut a l'emancipació del desig homoeròtic. Calia, doncs, que entressin en l'escena altres models homolliures.

Quan he parlat -o parlo- amb l'alumnat sobre aquests temes, sempre els dic que, "segurament", en aquesta aula no hi haurà cap persona que estimi una altra del seu mateix sexe, perquè a vegades és més fàcil entrar pel discurs indirecte, però, és molt probable

LLUÍS RAFOLS

que algun fill o filla dels meus alumnes sí que s'enamori d'algú

com ell o ella i, llavors, es recordaran que, fa anys, a l'institut, tenien

un professor que ja els en va parlar. Amb la qual cosa, ja haurem començat a trencar el cercle viciós de la manipulació informativa, de l'educació en la por.

A les persones insegures de les seves sexualitats, els costa molt d'obrir-se durant l'època escolar, ja que la pressió de la norma heterosexual és molt forta

I he après molt, moltíssim, del comportament del jovent. Si m'ensumava que un noi o noia podien tenir desitjos homosexuals, m'ho confirmava el fet que -en la immensa majoria de casos- no se m'acostessin mai. Ni a l'aula ni pels passadissos ni a la cantina ni enlloc. Aquells nois que se senten més segurs de la seva sexualitat, evidentment *hetero*, són els que sempre s'han manifestat més desimbolts, espontanis i extravertits envers aquell profe que no amagava l'homosexualitat.

Si no m'error, crec que he pogut ajudar o aconsellar en dos casos al llarg de tots aquests anys. Un era

d'unes noies, que ja eren parella en arribar a l'institut i que, en la nostra relació professor gai i alumnes *lesbis*, buscaven la complacència i la seguretat d'una vivència que ni s'havien imaginat. L'altre cas era el d'un noi amb un expedient acadèmic d'excel·lent i que anava sobrat de tot.

Si serveix la meua experiència, la lliçó que cal aprendre de tot plegat és que, a les persones insegures de les seves sexualitats, els costa molt d'obrir-se durant l'època escolar, ja que la pressió de la norma heterosexual és molt forta. D'aquí la necessitat que les polítiques GLBT vagin a buscar-les.

I ara ve, així, en confiança, la meua opinió personal. Igual que, des de ja fa uns anys, s'ha deixat el comerç mundial a mans del *mercat lliure* (té gràcia la paraula, perquè és el menys lliure dels mercats, lligat com està a la banca mafiosa) i s'ha silenciada a la força la societat civil, en el món dels valors, ha passat exactament el mateix.

Si prenem com a valor en alça -i imprescindible- el del foment de les diferents afectivitats i sexualitats, la seva difusió i el seu marc vital s'han delegat al mercat de la bandereta multicolor. Amb uns codis que sol costar d'acceptar: capacitat econòmica, estètica, edat, alegria desenfrenada, consum, etc. Un altre *mercat lliure* específic per només uns quants i una societat civil GLBT que, ni de lluny, podem competir -ni volem- amb la banca del Sant Martí.

Potser només sigui qüestió d'esperar que aquesta borsa dels valors *gais* també faci fallida.

Xavier Díez • Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

L'Assemblea de Catalunya

El 17 de novembre de 1971 es constituí una plataforma diversa -integrada per grups, associacions, partits i persones de procedència i ideologia plural- sota el nom d'Assemblea de Catalunya. És el moment en el qual la dictadura tracta de netejar la façana de cara a les obres de reestructuració previstes per la data de caducitat del dictador i els enginyers del règim dissenyen una transició tranquil·la, on el traspàs de poder dels Franco als Borbó es faci sense sobresalts.

L'Assemblea trenca el guió. Els catalans, amb llurs dèries democràtiques, republicanes, llibertàries i nacionals, semblen disposats a empenyar. És un desafiament seriós, un maquis no violent que qüestiona la legitimitat de la dicta-

dura i derivats... perquè proclama que la sobirania roman en el poble i no en la *Ley de Sucesión*, veritable versió beta de la Constitució. Els quatre eixos fonamentals d'aquesta representació excepcional del país són del tot subversius: drets i llibertats democràtiques, participació directa en la política, control popular de l'economia i exercici de l'autodeterminació. Un programa com aquest comportaria, avui, la intervenció de l'Audiència Nacional.

En el moment en què el poder real, des de la posició de força que li atorga l'arquitectura estatal i la Brunete, imposa les condicions de participació en el poder del nou règim, els partits reben la consigna de desmuntar la perillosa Assemblea. La restauració improvisada de la Generalitat republi-

cana -amb un Tarradellas exhaust arran de dècades d'exili- porta molta gent a creure que l'autonomia finalment resoldria els déficits democràtics i de reconeixement nacional.

S'imposa recuperar una Assemblea de Catalunya que enterri unes institucions autonòmiques inoperants

La història és cruel. Les inèrcies acaben per dibuixar una realitat poc galdosa. La Transició ha estat una llarga marxa... al passat!, vers una Segona Restauració, paral·lela a aquell règim d'estabilitat política i un viciat i inoperant sistema parademocràtic, bipartidista i *turnista* de 1876-1923, on per sufragi universal es pot triar entre el mateix i el de sempre. Tot plegat, una democràcia inoperant, fonamentada en un sistema de partits substituït, on els financers de campanyes electorals imposen les línies a seguir als militants, amb opacitat en la presa de decisions i repressió preventiva a la dissidència. Finalment, amb una Generalitat caricatura de si mateixa, incapaç de fer valer dos estatuts i submissa al poder polític i

econòmic de Madrid, mentre es mostra agressiva o condescendent amb la ciutadania.

S'imposa, doncs, recuperar una Assemblea de Catalunya que enterri unes institucions autonòmiques inoperants, captives d'interessos llobrecs i un estat deslleial. Una representació plural i democràtica del país que prengui les decisions que pertocquin en un nou procés constituent per proclamar un nou estat democràtic, republicà, sobirà i disposat a corregir els desequilibris socials. Una representació articulada de les diverses plataformes emergents per deslliurar-nos de la sisfíctica cinta de Moebius on ens han encadenat. Pel que sento arreu, això de l'Assemblea de Catalunya sembla que s'està preparant.

Albert Sales i Campos · Coordinador de la Campanya Roba Neta a SETEM Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

A Mataró o a la Xina, la moda sempre està de rebaixes

Em resulta sorprenent el desplegament de mitjans que van fer els Mossos d'Esquadra a principis de juny per clausurar una sèrie de tallers de confecció de Mataró on diversos treballadors i treballadores de nacionalitat xinesa produïen peces de roba. No és perquè pensi que aquestes persones estan millor aquí que al seu país, com s'han afanyat a afirmar alguns reconeguts tertulians televisius. El motiu de la meua estupefacció és la capacitat que tenim els éssers humans d'amagar-nos darrere l'arbre per no veure el bosc. Mai gosaria dir que l'explotació de les 450 persones que treballaven als tallers mataronins no sigui rellevant i denunciablable, però estaria bé aprofitar l'ocasió per

Les firmes internacionals que encarreguen feina a les fàbriques tancades mai registren pèrdues

recordar els milions de treballadors que fan jornades laborals de més de 14 hores, amb horaris imprevisibles, per salaris de menys de 100 euros mensuals i que són acomiadades a la mínima queixa o al mínim índex de pertànyer a un moviment sindical. Aquestes treballadores -xineses, però també bengalines, tailandeses, marroquines, hondurenques i de molts altres indrets- es troben a la base d'un negoci en el qual l'explotació laboral és un mal endèmic.

Entre mitjans del segle XIX i principis del segle XX, les treballadores dels Estats Units i Europa

reclamaven una jornada laboral de 10 hores, permisos de maternitat i lactància, la prohibició del treball infantil, formació professional i el dret de formar part d'un sindicat. Durant una protesta, el 1908, a la fàbrica Cotton Textile de Nova York, 129 treballadores van morir arran d'un incendi provocat. La lluita de les obreres de la confecció va comportar millores en les condicions de treball a les fàbriques, sobretot després de la Segona Guerra Mundial. Fins als anys setanta, la confecció era un sector industrial molt important als països rics, però a partir dels anys vuitanta, amb l'embranzida de les polítiques neoliberals i la febre del lliure comerç, es va iniciar una deslocalització massiva de la producció de roba. Malgrat les limitacions a la importació que imposava l'Acord Multifibres, les principals firmes de moda i de roba esportiva van ser pioneres en la subcontractació de la seva producció a països empobrits a fi d'abaratir els costos salarials.

Com en altres sectors, la competència per oferir les millors condicions per la inversió estrangera ha perjudicat els treballadors i les treballadores del Nord i del Sud. El tancament progressiu de les indústries tèxtils ha acabat amb milers de llocs de treball durant els darrers 20 anys. La llista de tancaments és interminable: l'abril de 2008, Dresca -a Navarces- deixava al carrer a 180 treballadors i treballadores; tres mesos abans, havia tancat l'empresa Fibracolor de Tordera, amb una plantilla de 280 persones; Dogi va acomiadar 123 persones a Cardedeu i Parets del Vallès; Pasarela va tancar la seva fàbrica d'Hostalric, que ocupava 45 persones; DB Apparel a Cassà i Massanes, on treballaven 132 persones...

Moltes de les empreses catalanes tancades treballaven per grans firmes de moda que han decidit

AQUIARA

Si volem trobar els responsables de les condicions en què treballaven les 450 persones dels tallers mataronins hem d'esbrinar qui posava la seva etiqueta a la roba

encarregar la feina a tallers i fàbriques més competitives del Marroc, Turquia, la Xina... Quan s'annuncien els tancaments o trasllats de producció a la premsa,

sovint s'esmenten les pèrdues acumulades per aquestes *pimes* com si la indefectible mà invisible del mercat hagués dictaminat que Catalunya ja no és apropiada per cosir roba. El que no s'esmenta tan sovint és que les firmes internacionals que abans els encarregaven feina mai registren pèrdues. En l'exercici de 2008, Inditex (empresa propietària de les marques Zara, Bershka i Pull&Bear, entre d'altres) va assolir la xifra rècord de 1.253 milions d'euros de beneficis; El Corte Inglés va tenir uns beneficis de 747 milions d'euros el 2007; Benetton va incrementar els seus beneficis en un 16% l'any passat arribant als 145 milions d'euros; Nike va acumular 391 milions de dòlars de beneficis només durant el darrer trimestre de 2008.

La competitivitat que s'exigeix a les fàbriques dels països rics és

inassolible perquè està basada en la reducció al no res dels costos laborals i fiscals. Com a conseqüència, la distribució de la roba es converteix en un sector dominat per unes poques empreses transnacionals que imposen condicions draconianes a les fàbriques proveïdores que, per no perdre beneficis, traslladen els costos a les treballadores i els treballadors. Tant hi fa si és a Mataró, a Tànger o a Sichuan, les perdedores sempre són les mateixes. Si volem trobar els responsables de les condicions en què treballaven les 450 persones dels tallers mataronins hem d'esbrinar qui posava la seva etiqueta a la roba, quines firmes la comercialitzaven i quins comptes bancaris s'engreixaven gràcies a la suor de les treballadores. És molt probable que els noms que trobem a les etiquetes ens siguin molt familiars.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política a la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

Les CUP i el principi federal

En la seva última assemblea, les CUP han decidit no acudir a les properes autonòmiques. El debat ha estat ardu i, tot i que caldria reflexionar críticament sobre les condicions deliberatives que han tingut lloc en la preparació de l'assemblea, el resultat final, sens dubte, ha estat afortunat. Ara, les CUP disposen d'un marge de temps fins a les properes eleccions municipals per pensar-se a fons, ja que el seu debat estratègic es regeix per un conjunt de paradoxes fruit d'una praxi contradictòria amb la gramàtica política de bona part de l'organització.

Per una banda, en el terreny de la praxi, és possible observar l'originalitat d'una fórmula organitzativa basada en la democràcia directa, l'agregació federativa de singularitats nacionals (l'espai social que organitza cada CUP particular), la proliferació reticular de polítiques públiques, etc. Per l'altra, en el terreny de les idees, persisteix un debat que ignora algunes exigències procedimentals de la deliberació democràtica, desatén el principi federal a favor d'una voluntat centralitzadora del poder polític, intenta concentrar la formulació de les

solucions municipalistes en una programàtica llastrada ideològicament, etc.

Les CUP disposen d'un marge de temps fins a les properes eleccions municipals per pensar-se a fons

Malgrat tot això, les CUP segueixen constituint l'expressió política més ambiciosa del *nou municipalisme*. A diferència d'altres candidatures alternatives d'àmbit estrictament local o comarcal, les CUP encara aspiren a superar els límits de la política local i a construir un projecte nacional. El problema, però, és que, per créixer i fer efectiu tot el seu potencial, han de pensar una institucionalització d'acord amb el principi federal i no una enèsima declinació d'organització centralista i uniformitzadora (ja en tenim

unes quantes, per cert, en el terreny partidista).

Des del recurs al principi federal, es podrien resoldre les dissonàncies discursives que avui esgoten el projecte en debats interminables i políticament molt poc productius. Aprofundir en el principi federal dotaria de sentit una estratègia de creixement que passés pel contagi de fórmules participatives d'èxit provat i una expansió horitzontal que incorporaria noves singularitats nacionals mitjançant la cooperació federativa.

, impressions

. A LA CANTONADA

LLENGUA

De la relació afectiva amb la llengua

Eulàlia Lledó i Cunill

Les paraules no són mai neutres ni anodines: n'hi ha que entusiasmen i enamoren, hi ha paraules que no agraden gens ni mica, n'hi ha d'odiades. De fet, qualsevol parlant té una sèrie més o menys gran de tabús íntims que li fan rebutjar algunes paraules, que fan que procuri no dir-les o que acabi per no dir-les mai. En canvi, n'hi ha algunes que sembla que expliquin matemàticament allò que es vol dir, que són justíssimes i exactes, que tenen un dring amorosíssim a l'orella; és lògic, doncs, que estimem molt aquestes paraules (i les usem amb ganes).

Per això no ha d'estranyar que, molts cops, quan sentim una paraula nova, ens sigui difícil admetre-la o, almenys, sigui difícil que ens soni bé; és possible, d'entrada, que grinyoli una mica. Passa alguna cosa semblant quan se sent una música, una cançó, per primer cop: de vegades costa fer-te-la teva, entendre'n l'harmonia; però, en canvi, en ocasions, al cap d'uns mesos, et trobes que la taral·leges amb gust. Així, per exemple, quan -per no deixar les dones fora del discurs- s'hi introdueix una paraula nova o una derivació inhabitual, hi ha gent que les rebutja i no necessàriament perquè estigui en contra d'un llenguatge que reculli la presència de les dones. Davant d'un genèric com alumnat hi ha persones que, de primer, diuen que no l'usaran mai, adduint que és una paraula molt "freda" o molt "lletja"... Ignoro com s'avalua la lletjor o la fredor d'una paraula, però entenc que el que volen dir és que no els sona bé, que encara no és "seva". I no ho és perquè no hi han tingut cap relació abans.

Això comporta que hi hagi persones que preferixin dir "professores i professors" que no pas "professorat". Perfecte, això vol dir -també- que hi ha més d'una manera de denominar la realitat quan es tracta de guarnir el discurs també amb les dones. La qüestió és sentir-se a gust amb el que es diu i dir-ho el més formosament possible, perquè com més bell és el discurs, més diu.

Fruit de les innovacions -que, sens dubte, enriqueixen la llengua- provinents del desig de visibilitzar les dones i els seus sabers i experiències, m'ha semblat detectar que s'estan introduint paraules al català -que a cops venedes de lluny- per denominar grups de persones que ocupen determinades funcions. Així, hi ha alguna irrupció -de moment tímida- de paraules provinents del castellà d'Amèrica com, per exemple, *dirigència* o, en aquest mateix sentit de denominació d'un grup humà (i no en el sentit de càrrec, gestió, oficina o temps que una persona ocupa el càrrec), la paraula *gerència*.

De la mateixa manera, m'ha semblat detectar que alguna paraula genèrica molt usada en català -ja sigui per denominar una nena o un nen- com *criatura* s'està introduint en el castellà en el mateix sentit que li donem en català, quan abans el castellà se la reservava gairebé exclusivament per altres sentits. Gangues de les llengües en contacte.

De vegades, es critica el fet d'importar paraules d'altres llengües perquè això va en detriment de la llengua que les importa. No entraré en les causes, els perills i la hipotètica necessitat o no de l'arribada massiva de paraules que poden substituir paraules existents en la llengua que les rep, simplement apuntaré el fet que ens seria ben difícil menjar segons què sí, amb el què, no s'hagués agafat també el nom de la menja. De vegades, es parla de la puresa de la llengua com si fos una virtut, un mèrit; però, si la majoria de les llengües tenen alguna característica és que són impures, és que són mestisses, és que necessiten, creixen i es nodreixen, del contacte amb d'altres llengües.

. EL CIGALÓ

"Vam fer la millor festa de la història de Gràcia"

El Joaquín fa 40 anys que regenta -darrere la barra- el Resolís, un restaurant dels 'de tota la vida' a la plaça del Raspall de Barcelona, al cor de la Gràcia gitana.

Oriol Andrés

En quatre dècades al Resolís, deus haver viscut molts canvis a Gràcia...

El barri ha canviat totalment. Abans era familiar, tots ens coneixíem. Ara, no es coneix ningú. Abans, a tots els baixos dels edificis hi havia comerços. Ara tot són *loft*, s'ha descontrolat.

Durant aquests anys, t'has guanyat el títol del 'paio Joaquín'.

Sí, m'ho diuen els *gitanicos* i encara ho mantinc. Però ja tinc 63 anys i començo a perdre el nom. Els anys no perdonen. Ara sembla, però, que als gitanos se'ls hagi menjat la terra, no apareixen ni per la plaça ni per enlloc.

Aquest va ser un bar de trobada de grans noms de la rumba.

Abans venien el Gato Pérez, el Pescaïlla, la Lola Flores. Era una

època millor, almenys hi havia alegria. Tot i això, aquest bar és com El Molino. Tan aviat no hi ha ningú com hi ha 30 persones i, de cop, et toquen una rumba catalana.

Tu havies estat l'ànima de les festes de la plaça del Raspall fins que van deixar de fer-se l'any passat.

Quan vaig començar, feia 22 anys que no es feien festes aquí. Després, el paio Timbalet em va proposar reprendre-les. Van fer la millor festa de tota la història de Gràcia. Va venir la Fura dels Baus. Els *gitanicos* deien:

"Marxem de Gràcia que han vingut els dimonis". Ho tinc gravat, va ser increïble. La Federació m'ha fet avorir la festa. Sempre m'han tocat els nassos i em castigaven amb els diners que es donaven pel guarniment. Jo feia la festa perquè m'agradava, no pels diners... que en perdia.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Tala d'arbres a Barcelona

Josep Maria Puig
Barcelona

Vull informar-los de l'actitud de l'Ajuntament de Barcelona respecte els veïnats del barri de Mas Falcó, situat al nord de la vila de Gràcia. L'Ajuntament vol iniciar un projecte, anomenat Manteniment integral del carrer Palou, que comportarà inconvenients al veïnat.

Aquest projecte pretén modificar l'actual estructura del carrer i, per extensió, de tot el barri. Actualment, aquesta zona es caracteritza per la tranquil·litat, donada la inexistència de comerços i serveis. És una zona de Barcelona totalment diferenciada de la resta, si no la coneixem, els convidem a fer-ho. El carrer Palou i els seus voltants pertanyen a l'antiga urbanització Mas Falcó. Als carrers gairebé no hi ha circulació de vehicles i tan sols hi passem caminant els veïns. Donada l'orografia de la zona, amb pendents que -de mitjana- arriben al 6% i fins al 10% segons les zones, l'ús del vehicle privat es fa totalment necessari a l'hora d'afrontar la vida diària (anar a comprar, portar la canalla a l'escola, acompanyar la gent gran a casa, etc.).

Ara, l'Ajuntament pretén desdibuixar la zona tot implantant voreres de tres metres d'amplada en nom de l'accessibilitat, eliminant la totalitat d'aparcaments i talant tot l'arbrat del barri. Aquesta mesura es fa sense previ avís, sense buscar el consens necessari ni preguntar als afectats si aquest projecte es veia viable, sense buscar un pla alternatiu a la clara degradació que el projecte comportarà en el nostre dia a dia.

També m'agradaria fer constar que, des de l'Ajuntament, se'ns tracta amb el menyspreu més absolut i se'ns qualifica de privilegiats i d'estar acostumats a viure

molt bé. Jo, personalment, no em considero gens privilegiat, donat que pagar un lloguer de 800 euros mensuals amb una nòmina de 1.500 o una prestació d'atur que finalitza d'aquí a tres mesos no és precisament la més privilegiada de les situacions possibles. Em pregunto que entén una persona que cobra 170.000 euros l'any i que es gasta 350.000 euros en un bloc personal propagandístic per *privilegiat*.

Resposta a Meritxell Jané

Lluís Parera
L'Hospitalet de Llobregat

Hola Meritxell, abans de res et comento que he rebut la DIRECTA de l'1 de juliol just avui, 10 de juliol em consta que és per un problema de correus d'Hospitalet, concretament de Santa Eulàlia, pots ser a tu també et passa).

Aquesta és una resposta a la teva carta "Orgull lesbic".

Sí, companya, per la Comissió Unitària 28 de Juny (que és la plataforma de grups que organitza la mani de l'alliberament) és un problema la poca participació de les dones el 28 de juny. Suposo que et vas fixar que el manifest el van llegir conjuntament un marika i una bollo: no ha estat fàcil i és una acció que sempre agrairé a la companya que ens va acompanyar.

Jo no sé dir-te massa bé on és el problema: si és que el moviment lesbic no està interessat, o potser que les bollos no se senten còmodes a la Comissió Unitària. Potser és que, al llarg de l'any, no sabem arribar al moviment de dones... En tot cas, ho hauran de resoldre els companys que continuen a la Comissió perquè, de moment, jo em retiro a una tercera línia per deixar pas a les noves generacions. De totes

maneres, si vols, pots contactar amb el CGB (www.colectiugai.org) o el FAGC (www.fagc.org) i participar de la Comissió Unitària.

Com deus imaginar, l'organització de la mani no és cosa d'un dia i la Comissió es reuneix regularment durant tot l'any.

Benvinguts a l'Àfrica?

Cesc Mas Victori
Barcelona

A costumo a llegir la columna de la Indirecta amb força atenció cada setmana. Al núm. 144, l'autora ens parlava de les sensacions que li havia causat la ciutat de Nàpols. D'entrada, reconec que no he anat mai a Nàpols i que l'única informació que en tinc es basa en cròniques d'amics i coneguts que hi han nascut, viscut o viatjat. L'autora ens parla d'una ciutat que no funciona i on el crim organitzat impregna la vida social. Llegeixo i penso: caram, quin panorama! I no és fins que arribo al final de l'article que m'adono del títol: 'Nàpols, benvinguts a l'Àfrica!' I què hi té a veure, l'Àfrica, amb tot això -em pregunto. De seguida em ve al cap una resposta: una vegada més, per parlar d'allò de què ens avergonyim com a europeus, perquè no correspon a l'ideal d'una societat econòmicament avançada, ens apuntem a la comparació fàcil i simplista que l'únic que fa és projectar una imatge negativa dels països del sud, com quan s'espantia la RENFE i un passatger surt per la tele dient allò tan nostrat de: *Això és tercermundista!* Seria bo que reflexionéssim sobre aquestes representacions que formen part del nostre imaginari col·lectiu i que, mica en mica, les anéssim desterrant del nostre vocabulari.

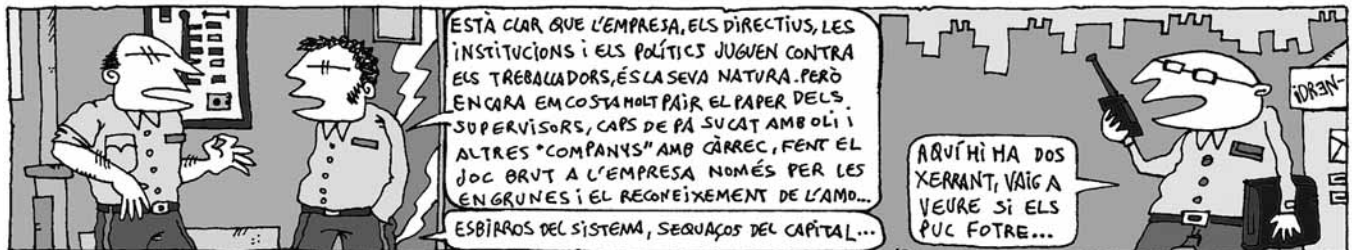
, així està el pati

Home del frac per aconseguir millores laborals | PÀG. 10

Noves assemblees d'aturats i aturades en lluita | PÀG. 11

Anul·len el projecte de la central eòlica de Plnós | PÀG. 13

Noves okupacions al centre de Barcelona | PÀG. 16

QUECHUA

BARCELONA · ELS DOS TREBALLADORS NO HAURAN DE COMPLIR LA SANCIÓ QUE ELS SUSPENIA DE FEINA I SOU PER DEFENSAR UN COMPANYY

Garganté i Mercader guanyen la demanda interposada contra la direcció de TMB

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

S aturnino Mercader –president del comitè d'empresa d'autobusos de TMB– i Josep Garganté –portaveu dels treballadors durant les mobilitzacions en favor de 2 dies de descans setmanal– han guanyat el judici contra la direcció de TMB per la sanció de quatre mesos de feina i sou que se'ls va imposar per denunciar públicament la provocació d'un directiu i dos comandaments vers un treballador.

Finalment, el jutjat social número 15 ha declarat nul·la la sanció que l'empresa va notificar per carta a ambdós treballadors amb l'argument que havien comès infraccions laborals.

El jutjat social número 15 ha declarat nul·la la sanció que l'empresa va notificar per carta

El novembre de 2008, el butlletí *Utopia i realitat* que edita la CGT de Transports de Barcelona va titular en portada: "La CGT destapa la gravació d'un cas d'abús d'autoritat". Amb la publicació d'aquesta notícia, la secció sindical va denunciar que un conductor de la cotxera de Ponent havia estat víctima d'un cas d'abús d'autoritat orquestrat per diversos comandaments de l'empresa el dia 22 de juliol de 2008 i que va acabar amb l'obertura d'un expedient disciplinari al treballador i la suspensió de feina i sou durant quinze dies. Fent referència a una gravació penjada a Internet i que es pot escoltar a la plana web <http://acosolaboralentmbz.podbean.com> també van denunciar

ALBERT GARCIA

Roda de premsa del comitè de vaga de TMB, el 6 de novembre de l'any passat.

que la direcció de TMB no dubta a utilitzar la mala fe i la provocació a l'hora de sancionar un conductor.

Els fets

El 22 de juliol de 2008, Ramírez, un dels comandaments, va veure que hi havia una bicicleta dins un autobús sense conductor. Ramírez no va esperar que aquest tornés, sinó que va avisar els seus caps i va deixar el telèfon obert perquè escoltessin la conversa amb el conductor, que ja tornava. Ja davant del conductor, li va ordenar que tragués la bicicleta d'allà. Amb tot això, un passatger, en veure les maneres del comandament, li va dir: "Chulo". Davant la negativa del conductor, Ramírez li va ordenar que abandonés l'autobús. Després d'una hora d'ordres i contraordres, el comandament va manar al conductor que tornés al seu

lloc de treball: la conducció d'una línia 63 que ja havia trencat la freqüència de pas. Quan el conductor va reprendre la marxa –amb la bicicleta, que el conductor necessitava per desplaçar-se, dins l'autobús– els comandaments José Fernández Martínez –cap del grup operatiu de la línia–, Francisco José Ramírez Muñoz i Eduardo Haro Fraga –comandaments d'explotació– van iniciar una conversa durant la qual Fernández va incitar Haro a provocar el conductor: "feu-lo entrar a sac per afegir-li més dades a l'expedient que ja se li farà d'entrada".

Casado, el conductor, ha complert la sanció. Fonts de la CGT denuncien el paper que va tenir Martínez –secretari general de la UGT a autobusos–, que va recomanar al conductor que reconegués haver insultat el comandament Ramírez, fet

que va facilitar la imposició de la sanció.

El 6 de novembre, Garganté i Mercader van participar en una roda de premsa per donar a conèixer la gravació. L'aparició de l'enregistrament a mitjans com *El Mundo* i *El Punt* i a publicacions d'agències com EFE o Europa Press –on apareixien trossos transcrits i els noms dels comandaments– va alertar la direcció de TMB, que va veure que aquest fet podia desprestigiar la seva imatge. Així doncs, va iniciar el contenciós amb l'argument que la publicació de la conversa només s'havia pogut produir mitjançant la sotstracció il·legal de les gravacions i reconeixent que, tot i que Garganté i Mercader no eren responsables de la sotstracció, sí que ho eren –igual que la seva secció sindical– de la seva difusió pública. Una difusió que se-

gons TMB– ha malmès la imatge de l'empresa i dels comandaments i, a més, ha posat en perill la seva seguretat. L'empresa assegura que un d'ells ha rebut amenaces telefòniques.

Els treballadors expedientats –que, després de demandar l'empresa, han guanyat el judici– van afirmar que, si aquests expedients es duen a terme, significarien una vulneració greu dels drets fonamentals a la llibertat sindical, a la igualtat, a la no discriminació i a la llibertat d'expressió. L'empresa va negar cap de les tres violacions de drets i es va reafirmar en la idea que la conducta de Garganté i Mercader era inadmissible, ja que trenca la bona fe contractual i vulnera altres drets d'altres treballadors. El jutge, tot i que desestima que la sanció suposés la vulneració dels drets esmentats, ha fallat la nul·litat de la sanció que TMB va imposar a Garganté i Mercader.

La lluita pels 2 dies

La lluita dels conductors d'autobusos de TMB per descansar 2 dies setmanals s'ha erigit com un dels referents pels moviments socials dels últims anys. Des del 21 de novembre de 2007 –dia de la primera aturada d'autobusos– fins avui, els treballadors han endegat una lluita que ha assolit grans victòries –com la negociació d'un conveni que contempli els 2 dies de descans setmanal–, però que també ha patit la repressió per part de l'empresa. Són molts els conductors i conductores que han rebut sancions, expedients i pressions per part de la direcció. L'atac directe en forma d'expedient que han patit Mercader i Garganté, tots dos cares visibles de la lluita, com a president del comitè d'empresa i com a portaveu dels treballadors respectivament, és una mostra del plantejament de la direcció de TMB alhora d'advocar per la repressió en lloc d'escoltar les demandes de les treballadores de TMB després de més d'un any i mig de lluita.

, així està el pati

LA BISBAL D'EMPORDÀ · EL RETARD EN EL COBRAMENT DE LES NÒMINES I LES PÈSSIMES CONDICIONS LABORALS, DARRERE LA PROTESTA

Un guaita forestal es disfressa d'home del frac per denunciar la Generalitat

Guaites forestals disfressats d'home del frac davant el parc de bombers de Girona

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'any passat, la secció sindical del cos de guaites del Sindicat d'Oficis Varis de la Bisbal d'Empordà (CNT-AIT) va començar les seves queixes formals davant la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments pels retards en els cobraments de les nòmines, per les condicions laborals a les torres de guaita forestal i pel fet d'haver de traslladar-se a la torre amb el cotxe propi. Aquest és un punt que causa enrenou: sovint, les torres es troben al mig del bosc i, si s'hi arriba pels camins de muntanya, el vehicle es desgasta molt

més ràpid de l'habitual. A més, tampoc no els paguen la gasolina utilitzada per aquests desplaçaments.

Aquesta temporada, les queixes continuen i incorporen nous formats: un guaita forestal ha decidit fer la seva jornada laboral de nou hores i mitja a la Regió d'Emergències de Girona, mentre espera que el transportin fins a la torre de vigia i com a protesta pels retards en els pagaments del mes de juny de bona part dels treballadors i treballadores dels bombers de la Generalitat. La diferència, però, és que s'ha disfressat de *guaita del frac* i s'ha palplantat davant del parc de bombers de Girona amb un maletí negre.

ENTREVISTA · REPRESENTANT SINDICAL DELS GUAITES DE LA BISBAL (CNT-AIT)

“Hi ha guaites que no tenen més remei que dormir al bosc”

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Què motiva l'acció del 'guaita del frac'?

La morositat del Departament d'Interior de la Generalitat, que esdevé morruda quan, a sobre, la corporació pretén que sufraguem les despeses d'automòbil al seu servei. Hi ha molts aspectes que fan precària la feina de guaita i l'econòmic és el més fàcil de retratar. Quan es recolzen en els nostres mitjans i la nostra gasolina, en diem *anar de gorra*, quan no ens paguen les nòmines fins al segon mes, en diem ser morós.

Molta gent les ha passat magres fent de guaita forestal des de la creació del cos, el 1987. El resultat de vint-i-dos anys de comitè d'empresa ens sembla insuficient: canvis en els torns i una sola oposició per fer fixos discontinus. Cada any ens enganien sobre les places, no sabem mai quan començarem i no ens podem planificar la vida cada dos per

tres. Hi ha guaites que no tenen més remei que dormir al bosc per falta de mitjans; n'hi ha que, a més de les nou hores de jornada laboral, n'han de caminar dues per anar i dues per tornar i, a sobre, quan es respon per un incendi, a la premsa no existim. Passar més de nou hores diàries en soledat i dins una torre de quatre

metres quadrats no és una feina fàcil. En alguna ocasió, quan a algú se li ha cascat el cotxe (pocs guaites tenen un 4x4) enmig de la muntanya, des del cos de bombers han respost que s'espavili amb l'asseguradora. Ja en tenim prou. Ja no ens creiem les promeses ni els copets a l'espatlla. Han jugat brut amb nosaltres: qui sembla vents, recull tempestes.

Com va respondre davant d'això la Direcció General?

Es va notar molta tensió durant tot el dia, sobretot perquè un bomber que no podia veure el guaita ni el sindicat va fer el possible perquè els comandaments reaccionessin. De fet, això ha donat una bona empenta al conflicte, perquè el mateix guaita portava plantat al parc de Girona molts dies per falta de transport i la cosa no es podia quedar amb aquest silenci. És així com es va aconseguir la primera promesa de pagar el quilometratge, que encara trobem insuficient, ja que molta gent acaba destrossant el seu cotxe perquè passa per camins de pedra.

BARCELONA · APAREIX UNA NOVA ASSEMBLEA D'ATURADES A SABADELL QUE ES SUMA A LA DE BARCELONA CIUTAT I BADIA

Les Assemblees d'Aturades denuncien la falta de respostes de l'Administració

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Actualment, a l'Estat espanyol, 1.200.000 aturades sobreviuen sense cobrar cap prestació. Una situació que, sumada a les desenes de milers de desnonaments per impagament previstos pels propers mesos, pot abocar aquestes persones a l'exclusió social més absoluta. "Hem de denunciar el cinisme i la hipocresia del president del govern davant d'aquesta situació quan diu que no deixarà ningú a la cuneta", afirmen des de l'Assemblea de Treballadores i Treballadors en Atur de Barcelona. En una roda de premsa, el col·lectiu -que es va presentar públicament el dia 20 d'abril- va exigir als governs autonòmic i estatal que donin resposta a les exigències plantejades per la plataforma: assegurar un lloc de treball a totes les aturades o, en cas que no sigui possible, una prestació d'atur indefinida, amb la corresponent cotització a la Seguretat Social fins la seva recol·locació laboral. Altres propostes planteja-

des per l'Assemblea són la gratuïtat dels serveis bàsics per les unitats familiars que tinguin tots els seus membres a l'atur, una moratòria per les hipoteques o la prohibició dels acomiadaments i dels ERO.

Ara per ara, l'única iniciativa del Ministeri de Treball espanyol és una proposta d'acord amb empresaris i sindicats majoritaris, que contempla una ajuda temporal de 420 euros mensuals per les persones aturades que hagin exhaurit el subsidi. L'ajuda, que suposarà un cost global de 2.053 milions d'euros al govern estatal, durarà sis mesos i, en teoria, beneficiarà 200.000 persones - només un 17% de les aturades sense subsidi- entre l'octubre de 2009 i el març de 2010.

La iniciativa s'estén

A les poblacions del cinturó industrial de Barcelona, on s'ubiquen moltes de les empreses que actualment estan presentant expedients reguladors, també comencen a néixer aquest tipus d'iniciatives. A Sabadell, fa tot just una setmana, l'Assemblea de Treballadors

aturats es va reunir per primera vegada al Centre Cívic de Sant Oleguer i va aplegar prop de 35 persones desocupades. Les assistents van debatre una sèrie de punts que preocupen especialment aquest col·lectiu, com la immigració i la llei d'estrangeria, els cursos formatius ocupacionals, la despreocupació de les administracions locals i el desinterès dels sindicats majoritaris. La jornada va comptar amb la participació d'un membre de l'Assemblea de desocupats de Badia, que es va constituir fa quatre mesos i està aconseguint força ressò a la comarca. Les treballadores asseguruen que ja n'estan fartes: "Fartes que se'ns tracti com a una simple mercaderia; fartes de perdre dies i dies buscant feina i no trobar-ne enlloc. I fartes que, mentrestant, els polítics i els sindicalistes professionals es riguen de nosaltres a la cara dient que 'el pitjor de la crisi ja ha passat'". Per això, han convocat una nova assemblea el 21 de juliol al Centre Cívic Hidrogeg Sot, que esperen que serveixi per sumar més sabadellenques aturades a la iniciativa.

ARXIU ALBERT GARCIA

Assemblea d'aturades a la plaça Sant Jaume de Barcelona el passat 24 d'aril

, així està el pati

BARCELONA · LA SANCIO A L'EMPRESA PÚBLICA ÉS DE 2.046 EUROS

Treball confirma que Parcs i Jardins va incomplir mesures de seguretat

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

La Direcció General de Relacions Laborals del Departament de Treball ha confirmat la sanció imposada a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per l'incompliment de mesures de seguretat en la manca d'avaluació de riscos derivats del treball. L'origen de la denúncia és un accident succeït el 7 d'abril de 2008 durant la descàrrega del dipòsit de la caixa d'un vehicle. Aquell dia, el Departament de Treball de la Generalitat va aixecar una acta per infracció greu i va resoldre imposar una sanció de 2.046 euros de multa a l'empresa pú-

Parcs i Jardins va recórrer la sanció argumentant que l'accident de treball va ser fortuït

blica que gestiona el manteniment dels parcs i jardins de la capital catalana. Davant d'aquesta resolució, Parcs i Jardins va recórrer la sanció argumentant que l'administració pública està exempta del pagament de sancions o que l'accident de treball va ser fortuït. Ara, el Departament de Treball ha desestimat el recurs i ha confirmat la sanció, tot recordant que l'empresa és legal-

Mani Parcs i Jardins 18 juny

ment responsable del compliment de les mesures de seguretat. La darrera sanció imposada a l'empresa gestionada per Imma Mayol (ICV) és la que obligava Parcs i Jardins a pagar 36.000 euros a la Seguretat Social per cotitzacions no abonades en el seu moment i com a multa per haver infringit la normativa. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va confirmar una sanció imposada pel Departament de Treball que Parcs i Jardins va recórrer.

Malestar entre la plantilla
El mes de juny passat, la plantilla de Parcs i Jardins de Barcelona va fer una aturada de dues hores i va convocar una manifestació pel centre de la ciutat perquè -segons el comitè d'empresa i les seccions sindicals de CCOO, CGT, UGT i USOC- "la presidenta de l'empresa Imma Mayol signa acords que després compleix sistemàticament, amb la passivitat del consell d'administració i de l'alcalde Jordi Hereu". Alguns

exemples són la darrera oferta pública d'ocupació, acabada el 2008 i que ha deixat persones a l'espera d'ocupar el seu lloc de treball fix. La plantilla també denuncia que hi ha prop de cinquanta persones que treballen a Parcs i Jardins fent una tasca tècnica sense haver superat cap procés de selecció de personal, tal com està establert per les administracions públiques. L'aturada i la manifestació esmentades van tenir un seguiment ampli de la plantilla,

malgrat els serveis mínims considerats abusius en declaracions del secretari del comitè d'empresa Carlos Bernal, de la CGT. També es denunciava que Parcs i Jardins no tenia intenció de contractar personal eventual per cobrir les vacances d'estiu -tot i que manca un terç de la plantilla- com s'ha fet cada any. Aquestes i d'altres irregularitats denunciades per la plantilla han donat lloc a desenes de

La plantilla també denuncia que hi ha prop de cinquanta persones que treballen a Parcs i Jardins fent tasca tècnica sense haver superat cap procés de selecció de personal

denúncies interposades contra l'empresa a diferents àmbits judicials: Inspecció de Treball, Magistratura, Contencions-Administratiu o Tribunal Penal. Així, la plantilla també es queixa que la direcció de Parcs i Jardins "bloqueja qualsevol diàleg possible per donar sortida a aquesta situació d'incompliments del conveni, que es perllonga des de fa més de dos anys".

SANT JUST DESVERN · LA CNT AFIRMA QUE S'HA TRENCAT LA UNITAT ENTRE EL GOVERN LOCAL I ACSA

Finalitza l'acampada de la jardineria acomiadada per pressions de l'ajuntament

Ramon Vila
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Després d'una setmana amb la tenda de campanya plantada davant l'ajuntament de Sant Just Desvern (Baix Llobregat), la treballadora acomiadada fa sis mesos del servei de jardineria municipal i el col·lectiu que li dona suport van finalitzar la protesta per "les pressions rebudes per la Policia Local i la negativa de l'ajuntament", segons afirma el sindicat CNT. La sindicalista, acomiadada per denunciar irregularitats a l'empresa subcontractada ACSA-Verd, s'havia instal·lat davant de l'ajuntament des de l'1 de juliol per exigir la seva readmissió i afirma: "Esperàvem un desallotjament imminent en plena nit, quan haguéssim estat del tot indefensos".

El conflicte laboral

Fa gairebé un any que la CNT va iniciar el conflicte laboral amb ACSA-Verd, filial d'Aigües de Barcelona. El sindicat denunciava irregularitats de l'empresa en matèria laboral i incompliments del contracte amb l'ajuntament. Durant aquest temps, ACSA ha corregit la majoria d'irregularitats en matèria laboral, com l'aplicació correcta de les categories o la solució de les condicions de la contractació temporal, però manté la seva negativa a readmetre Clàudia M. Llanó, que segons la CNT va ser acomiadada per repressió sindical. En aquest sentit, la negativa a readmetre la treballadora ha provocat que ACSA rebés diverses sancions per part del consistori, l'acumulació de les quals podrien fer rescindir el contracte del servei de jardineria de Sant Just.

El sindicat afirma que s'ha trencat la unitat entre el govern local i l'empresa, ja que ACSA "sacrifica un contracte amb l'administració pública abans que readmetre Clàudia M. Llanó". La valoració del sindicat d'aquest canvi d'actitud d'un grup empresarial que, el 2007, va facturar 434 milions d'euros ha fet que s'abandoni la vaga per no perjudicar la plantilla. La CNT anuncia que "iniciaran altres vies de pressió cap a ACSA i l'administració". El sindicat afirma que no acaba d'entendre que l'ajuntament reconegui irregularitats en el servei de jardineria, amb les conseqüents sancions, però en canvi no intervingui per la readmissió de la treballadora. Durant el darrer ple municipal, l'alcalde Josep Perpinyà (PSC) va dir que "l'ajuntament ja ha fet tot el que havia de fer", tot eludint responsabilitats en l'afar.

Acampada dels jardiners de sant just que van fer davant l'ajuntament

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL • LA INCONSISTÈNCIA DE LES PROVES DELS MOSSOS D'ESQUADRA OBLIGA LA FISCALIA A CANVIAR LA PETICIÓ

La fiscalia demana cinc anys a Núria Pórtulas tot i no provar l'acusació

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El judici contra Núria Pórtulas per col·laboració amb banda armada, que implica una petició fiscal de cinc anys de presó, es va celebrar el 13 de juliol a l'Audiència Nacional de Madrid. Al llarg de tot el procés, la fiscalia s'ha vist forçada a variar la petició, que en un primer moment era per tinença d'explosius i pertinència a banda armada, però que actualment, davant les poques proves aportades per la divisió d'informació dels Mossos d'Esquadra, és la pena mínima per col·laboració. El cos de la policia autonòmica va ser el que va dur a terme la detenció de la jove de Sarrià -a qui van aplicar la llei antiterrorista- i l'encarregat de la posterior investigació, fet que va quedar molt clar durant el judici amb la declaració d'onze mossos. Durant la vista, Núria Pórtulas es va declarar militant anarquista i va afirmar que havia participat a la campanya per la llibertat de Juan Sorroche -detingut a Itàlia- i en d'altres de caire anarquista. Pel que fa a la famosa llibreta blava, va explicar al tribunal que havia fet anotacions d'edificis públics per fer accions informatives i pintades en relació a la campanya per demanar la llibertat de Sorroche. La fiscalia va insistir en la propaganda anarquista trobada a la casa okupada on vivia la jove i en la seva relació amb diverses persones establertes a Itàlia i va refermar-se en la petició de cinc anys de presó per col·laboració. Des de la defensa, exercida per Benet Salellas, es va informar el tribunal de les sentències abso-

Manifestació per l'absolució de Núria Pórtulas a la ciutat de Girona el dissabte dia 11

lutòries per terrorisme de la justícia italiana en relació a les persones que la fiscalia relaciona amb l'acusada. Segons Salellas, l'acusació per col·laboració és inversemblant tenint en compte la impossibilitat del fiscal de provar l'existència d'aquesta organització i, per això, a la seva exposició final, va demanar l'absolució de Núria Pórtulas, davant la falta de proves que la vinculin amb actes terroristes. Segons fonts de la defensa, és possible que la sentència del judici no es faci pública fins a mitjans de setembre.

Sis detingudes i diverses ferides durant la concentració de suport

Un centenar de persones es van desplaçar a Madrid per concentrar-se davant l'Audiència Nacional i mostrar la seva solidaritat durant el judici. El

grup principal, que viatjava des de Girona amb autobús, va ser aturat a pocs quilòmetres de la capital per furgonetes antidisturbis de la Policia Nacional espanyola, que va identificar i registrar totes les ocupants del vehicle. Ja a la plaça Colon de Madrid, aquests mateixos efectius de la Policia Nacional van formar un cordó per impedir l'arribada de la gent concentrada davant l'Audiència i immobilitzar la concentració. Durant les primeres hores d'espera, hi va haver una calma relativa: les manifestants cridaven consignes i la policia mantenia el perímetre. Però la calma es va trencar quan un grup de gent va penjar una pancarta en una parada d'autobús. Llavors, els membres de la policia van arrencar-la i, posteriorment, davant la queixa de les concentrades,

La policia no permet penjar pancartes durant la concentració a l'Audiència

van carregar violentament. Era la primera càrrega de les tres que hi va haver durant el dia, amb el resultat de diverses persones ferides que van necessitar atenció del Samur i sis detingudes per atemptat i desobediència. Un càmera de TV3 que havia estat increpat a l'inici de la concentració també va denunciar agressions per part de la gent concentrada, tot i que diversos testimonis el situen a l'inici de la segona càrrega i agredint manifestants que no el deixaven filmar. Després de les càrregues, la concentració es va dissoldre i només una petita part de la gent va poder rebre la vintena de persones que havien pogut assistir al judici. Les detingudes van ser posades en llibertat amb càrrecs després de declarar davant el jutge l'endemà de la concentració.

Manifestació a Girona per l'absolució de Núria Pórtulas

L'assemblea de suport a Núria Pórtulas va organitzar diversos actes la setmana abans del judici. Entre ells, l'entrega de 5.000 firmes -que s'afegeixen a les 10.000 presentades anteriorment a favor de l'arxivament del cas- i una manifestació pels carrers de Girona el dissabte 11 de juliol. Durant el recorregut de la marxa, iniciat davant la seu d'ICV, es van cridar consignes contra la llei antiterrorista i de denúncia del paper que ha fet aquest partit durant tot el cas. La manifestació va acabar a la plaça Ovidi Montllor, on es va organitzar un sopar popular i un concert, que va comptar amb la participació de diversos cantautors i el grup Fiasco.

BARCELONA • LA FISCALIA DEMANA TRES ANYS DE PRESÓ I 5.000 EUROS PER L'IMPUTAT DEL CAS 'KUBOTAN'

El mosso agredit reconeix que feia servir una arma il·legal

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El judici celebrat el 14 de juliol pels fets de la manifestació pels espais alliberats del maig de 2007, durant la qual un mosso va rebre un cop de puny, ha quedat vist per sentència. El cas va despertar l'interès dels mitjans de comunicació ja que, a partir d'aquella manifestació, va saltar l'alarma social per l'ús d'una arma il·legal per part de la policia catalana, el *kubotan*. El mosso agredit va admetre que feia servir aquesta arma -que va anomenar "instrument"- i l'advocat de la defensa va creure que el reglament d'ús dels Mossos s'ha d'entendre en un sentit restrictiu. En aquest judici, només es jutjava un cop de puny, però la defensa va insistir en la rellevància de l'ús d'armes no reglamentàries, fet que trauria legitimitat a l'actuació policial i descar-

taria el delictes d'atemptat a l'autoritat. El titular del jutjat penal número 5 de Barcelona no va permetre que l'advocat de la defensa parlés del *kubotan* i, quan va sortir aquest tema, el va advertir sobre la seva impropedència. Així, el jutge tampoc va admetre el testimoni de dues manifestants ni la impugnació proposada per la defensa del vídeo de TV3 presentat pels Mossos d'Esquadra al seu atestat policial perquè, segons la defensa, no se'n detalla l'autoria, no s'identifica el lloc dels fets i no es coneix la gravació original. En canvi, van testificar tres mossos, tot i que només un d'ells va ser present a la manifestació. Cal senyalar, també, que cap de les persones que van assistir a la manifestació van identificar l'encausat com a autor del cop de puny al policia i les proves presentades pels Mossos d'Esquadra es remeten a un vídeo emès per TV3. L'acusat, Alfonso H., va romandre tancat

Manifestació fins a les portes de la Ciutat Judicial, on ha tingut lloc el judici.

33 hores sense que la policia comunicés la seva detenció al col·legi d'advocats, un temps durant el qual l'acusat va denunciar que va rebre pressions i coaccions per obligar-lo a admetre la seva culpabilitat. La fiscalia considera els fets i l'autoria plenament provats i manté la seva petició de condemna, que és de tres anys de presó pels delictes d'atemptat a l'autoritat i lesions i 5.000 euros de multa. L'advocat de l'acusat sosté que ningú no va poder provar que Alfonso fos l'autor del cop de puny i que va ser sotmès a tortura psicològica a la comissaria. A més, afirma que no hi ha cap prova que demostrï l'autenticitat del vídeo. Més d'un centenar de persones han acompanyat Alfonso H. des del barri de Sants (Barcelona) fins al jutjat, que tenia lloc a la recent estrenada Ciutat Judicial de l'Hospitalet de Llobregat, mentre esperaven que acabés el judici a les seves portes.

, així està el pati

NAUT ARAN · EL TSJC VA DECLARAR IL·LEGAL EL MACROPROJECTE URBANÍSTIC DE RUDA EL MES D'ABRIL

Denuncien l'excalcalde per prevaricació

Directa Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

L'entitat ecologista IPCENA ha presentat una denúncia contra l'excalcalde de Naut Aran, Víctor León (Convergència Democràtica Aranese - CIU) per un possible delicte de prevaricació. La denúncia es basa en la llicència d'obres que León va atorgar a la promotora Neu 1.500 SL quan era alcalde de Naut Aran per la construcció d'un macroprojecte urbanístic a la Vall de Ruda. El mes d'a-

Els terrenys estaven destinats a equipaments i catalogats com a sòl no urbanitzable

bril, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va emetre una sentència ferma que declarava nul·la aquesta llicència d'obres. El complex havia estat denunciat per alguns propietaris d'habitatges de la zona.

Constructores i immobiliàries
IPCENA també ha denunciat Víctor León per un altre possible delicte relacionat amb les activitats prohibides al funcionari i les autoritats públiques. León també va ser conseller de Turisme al Consell General d'Aran i diputat aranes a la Diputació de Lleida. A la vegada, és el propietari de Gestiaran, una de les principals immobiliàries de la vall. L'empresa que promou el macro-

Urbanització Residencial Baqueira 1500 a la Vall d'Aran

projecte és Neu 1500 SL, amb seu a l'Hospitalet de Llobregat i que té com a accionistes destacats militants de CiU, com el seu president Joaquim Sumarroca Coixet, germà de Carles Sumarroca Coixet, un dels fundadors de CDC. Els germans Sumarroca també són propietaris de la constructora Teyco, amb seu a Barcelona. El projecte l'executa Comapa Immobiliària, del Grup Copisa, que té també promocions a Barcelona -com la recent plaça d'Europa de l'Hospitalet-, Girona i Màlaga.

La família Serra Santamans, del grup assegurador Catalana Oc-

cidente, és la principal propietària de Vaquèira-Beret.

El projecte

La promotora Neu 1.500 SL preveia construir 500 habitatges, tres hotels de luxe, espais d'oci, 2.250 aparcaments i un telecabina per accedir a l'estació de Vaquèira-Beret. Inicialment, els terrenys estaven destinats a equipaments esportius i estaven catalogats com a sòl no urbanitzable. Per poder obtenir de la llicència -concedida el 2004-, l'Ajuntament de Naut Aran es va basar en una requalificació dels terrenys de la cota 1.500

de Vaquèira aprovada per la Comissió d'Urbanisme de la Diputació de Lleida -en mans de CiU- l'any 2002.

Actualment, el remuntador es troba en funcionament i s'ha edificat més de la meitat del complex urbanístic, on el preu per metre quadrat s'hauria pagat entre els 8.000 i els 9.000 euros.

A més, la construcció d'aquest complex va originar dos abocadors que van afectar el riu Garona. IPCENA va denunciar-ho el 2005 i el 2006 i la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE), un organisme del Ministeri de Medi Ambient, els va imposar una multa de 1.500 euros.

SOLSONÈS · ENDESA N'ERA L'ADJUDICATÀRIA

El POUM de Pinós descarta la ubicació d'una central eòlica

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La central eòlica projectada per Endesa a la serra de Pinós ha quedat definitivament descartada després que el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) aprovat recentment estableixi aquesta zona com a protegida en tant que territori rural i en mantingui el caràcter ambiental i paisatgístic. Aquesta central eòlica va ser rebutjada el mes de febrer per l'Ajuntament a conseqüència de l'opinió expressada pel veïnat a través d'una consulta popular, però la multinacional Endesa va interposar un recurs judicial per poder instal·lar-la de totes maneres. El POUM aprovat també preveu un creixement de 600 persones (actualment la població és de 320), concentrades bàsicament al nucli d'Ardevol, on també es preveu la possibilitat de construir un polígon industrial.

Amb aquesta plasmació sobre paper, es tanca en ferm un llarg procés que va estar marcat per les mobilitzacions veïnals contràries. Durant l'any 2008, municipi rere municipi, tots van anar tancant files contra el projecte i els alcaldes finalment van assumir la postura de la gran majoria

El Departament de Política Territorial ha donat el vist-i-plau per la modificació

ria de la població. La Generalitat va fer un pas enrere i el Departament de Política Territorial, finalment, ha donat el seu vist-i-plau a la modificació del pla d'ordenació, que ja no contempla la possibilitat d'instal·lar-hi un parc eòlic.

Assemblea veïnal contrària al projecte d'ENDESA

Panoràmica de la serra del Pinós tal com havia de quedar afectada

BARCELONA · PATRIMONI

Diverses entitats d'Horta demanen la restauració del parc del Laberint

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El Col·lectiu Cultural i Ecologista Agudells, Ecologistes en Acció de Catalunya i l'Associació de Veïns i Veïnes de Can Papanaps-Vallhonesta han elaborat un manifest on exigeixen la preservació i restauració dels jardins del Laberint d'Horta i el Palau del Marquès d'Alfarràs, tots dos en greu estat de degradació. Aquestes entitats han enviat una carta a la regidora del districte d'Horta-Guinardó, Elsa Blasco (ICV), on demanen una actuació urgent al respecte. La responsable municipal ha manifestat que, tot i la degradació de l'edifici i els jardins, la inversió necessària per dur a terme la seva rehabilitació i manteniment, avui per avui, no està a l'abast dels pressupostos municipals del districte. Tanmateix, des de la regidoria, s'instarà als organismes superiors del consistori perquè elaborin un pla integral que determini un futur ús de l'edifici, amb la idea de poder justificar la seva restauració. No hi ha cap data per aquesta actuació.

Els propietaris no van voler mantenir un patrimoni que no els donava cap benefici

Passejant per les instal·lacions, s'observa a simple vista que l'estructura de l'antic palau neogòtic amb detalls d'estil neoràb comença a estar greument danyat per les filtracions d'aigua. Les esquerdes s'estenen per l'edifici i nombroses habitacions han hagut de ser apuntalades pel risc d'ensorrament imminent. La façana ha perdut la seva coloració característica de tons molt vius i ha passat a mostrar una tonalitat uniforme gris groguenca.

Patrimoni històric i artístic

Els Jardins del Laberint d'Horta són els jardins històrics -museu dins la natura- més antics de Catalunya, tal com reconeix la Carta de Florència firmada pel govern espanyol el 1981. Alhora, el seu palau forma part del catàleg dels monuments històrics artístics de Barcelona.

L'any 1967, els propietaris no van voler continuar mantenint un patrimoni que no donava cap benefici i, en canvi, comportava moltes despeses de conservació. Llavors, l'Ajuntament va commutar els Jardins per uns terrenys situats a l'actual avinguda de Pedralbes. L'any 1970, el consistori va fer una primera restauració de l'espai. Mesos més tard, es va obrir a la ciutat el que seria el primer jardí històric de Barcelona. L'any 1994, després d'una nova restauració amb diners de la Comunitat Europea, el Laberint va tornar a obrir les portes, fet que va provocar protestes veïnals ja que, a partir d'aleshores, el municipi va establir el pagament d'una entrada -llevat dels diumenges i els dimecres- per poder-hi accedir.

, reportatge

Alguns dels símbols commemoratius de la repressió feixista a Ponent

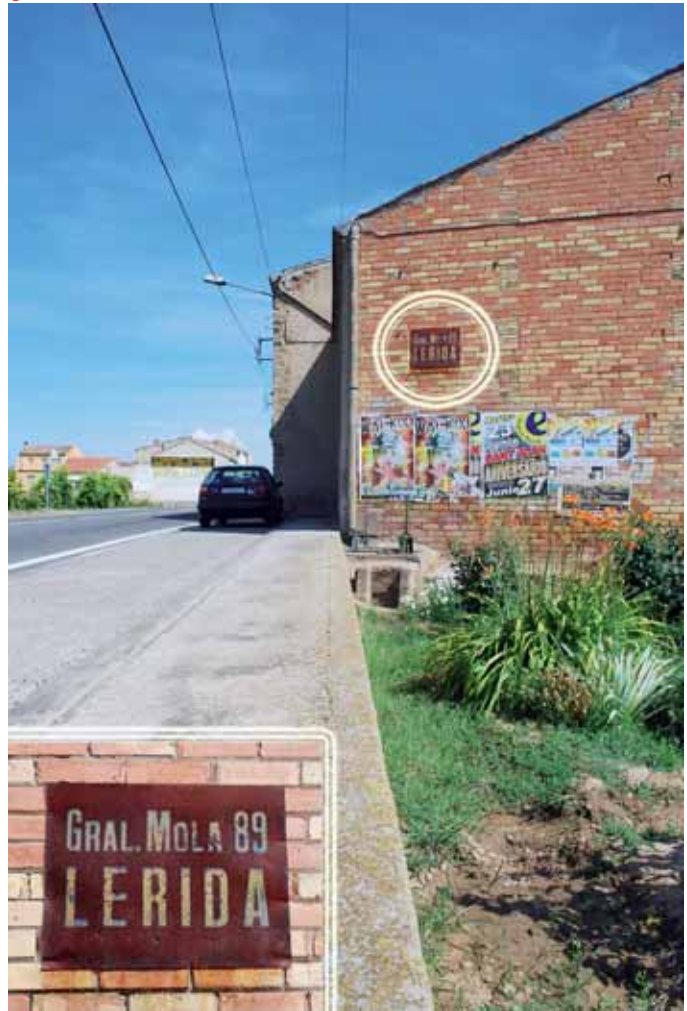
FOTOGRAFIA: Laura Lascorz
 TEXT: Col·lectiu A les Trinxeres
 (www.myspace.com/collectualestrinxeres)

Impertorbables, altius i provocadors. A dia d'avui, a les nostres comarques, encara són ben visibles alguns monuments i distintius que reten homenatge als personatges feixistes i nazis que irromperen a casa nostra fa escassos -i encara molt presents- anys. No n'hi va haver prou amb la cruenta guerra, la humiliació sagnant de la derrota, la posterior dictadura i un llarg silenci infundat pel

3

memor, sinó que -diàriament- hem de suportar el recordatori de la repressió amb l'exalçament d'aquestes figures, ultratants per la memòria dels que no van viure -siguin vius o morts, avui- i per totes aquelles persones que comparteixen els ideals de llibertat que van ser ferrotats en aquella contesa. Són imatges i símbols que no n'han mostrat la part dels vencedors i que han creat una

versió pròpia del temps en què ens van arrabassar un somni, una utopia quasi tangible i molt desitjada, tant ahir com avui i demà.

Encara ara, cal fer una profunda reflexió sobre la llum projectada d'aquesta època i sobre tot allò que s'ha volgut mantenir a l'ombra -i amb quins propòsits- per recuperar la història i retornar la dignitat robada a tota aquesta gent.

- 1- Penelles.
Placa franquista al Castell del Remei
- 2- Cubells.
Placa nazi a la plaça Castella
- 3- El Tarrós.
Placa franquista a l'entrada del poble. Carretera C-53

- 4- Balaguer.
Pintada franquista a la plaça Mercadal
- 5- Mollerussa.
Placa feixista al carrer Verge de Montserrat
- 6- La Sentiu de Sió.
Monument nazi al quilòmetre 33 de la C-26

6

, així està el pati

SABADELL · L'AJUNTAMENT HA INCOMPLERT EL SEU COMPROMÍS DE PERSONAR-SE COM A ACUSACIÓ PARTICULAR EN EL CAS

Enèsima suspensió del judici contra militants del partit feixista MSR

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

Per cinquena vegada, el jutjat penal número 3 de Sabadell ha suspès el procés que afronten quatre feixistes de Sabadell per un cúmul de delictes i faltes que podrien portar-los a una condemna de fins a cinc anys i mig de presó arran d'unes agressions que es remunten a l'any 1999. El dimecres 8 de juliol, el jutge Alberto Varona Jiménez va tornar a suspendre el judici per l'absència de Tomàs Àngel TC, un dels principals acusats, que -amb tan sols 48 hores d'antelació- havia comunicat la programació d'una intervenció quirúrgica a la seva filla.

L'estratègia de la defensa es demorar la celebració de la vista fins que es compleixin els deu anys dels delictes

Aquesta petició va tornar a posar de manifest l'estratègia de la defensa de demorar la celebració de la vista fins que es compleixin els deu anys dels delictes que es jutgen, situació que permetria que els advocats defensors al·leguessin dilacions indegudes. El jutge Varona, però, difícilment podrà acceptar aquesta al·legació ja que, en la majoria de vistes prèvies que també han estat suspeses, els responsables d'aquestes dilacions han estat els acusats, ja sigui per no haver-se presentat al judici o per retor-

EUDALD GRIERA LLONCH

Concentració el novembre del 2007 en motiu de la celebració del judici

nar les vistes al període d'instrucció per qüestions formals. Quan va acabar la vista oral en fase de prèvies del dimecres, la secretaria judicial va informar als denunciants que el fiscal i els advocats defensors havien parlat de la possibilitat d'un pacte. Aquest consistiria en una reducció substancial de la pena de presó i en el compliment d'una indemnització per responsabilitat civil per lesions, robatori i danys que no ascendiria a més de 800 euros, una xifra que els denunciants consideren "irrisòria i ridícula". Sembla que el jutge no està disposat a permetre que els acusats tornin a evitar

la celebració del judici i, per això, ha convocat totes les parts a personar-se als jutjats el dia 1 d'octubre per posar data a la celebració de la vista, amb l'avertiment que, en cas d'absència, es decretarà cerca i captura i presó preventiva pels acusats fins al dia del judici.

Múltiples delictes

Els fets que es jutgen es remunten a l'octubre de 1999, quan sis neofeixistes van perseguir tres persones pel carrer Indústria. Els agressors van robar un dels nois, mentre l'apallissaven amb cadenes i l'insultaven. Poca estona més tard, els sis ne-

onazis es van dirigir a l'Ateneu Popular Insurrecte. Un cop allà, van trencar els vidres i la porta del local i van amenaçar les persones que romanien al seu interior amb una pistola. Aquella mateixa nit, la policia espanyola va detenir sis persones que coincidien amb la descripció feta pels dos denunciants. Els van trobar un mòbil sostret a les primeres víctimes, unes cadenes i roba per cobrir-se el rostre. Un dels detinguts tenia un tall provocat, suposadament, pel trencament de vidres. En aquell moment, dos dels agressors eren menors d'edat i se'ls va jutjar per separat. Els altres quatre són el

ja mencionat Tomàs Àngel TC, Jonathan AA, Manuel FM i Esteban RL. Almenys tres dels acusats són membres actius del neofeixista Moviment Social Republicà (MSR) i els dos primers ja tenen antecedents penals.

Petició fiscal

Per tots aquests fets, el fiscal demana quatre anys de presó per robatori amb violència i amb la utilització d'un mitjà perillós, divuit mesos més de condemna pel delictes d'amenaça i una falta de lesions i una altra de danys pels desperfectes ocasionats a l'Ateneu. Tant el delictes de robatori amb violència com el de lesions també suposarien l inhabilitació del sufragi passiu dels condemnats, fet que cobra una rellevància especial tenint en compte la participació electoral reiterada a les llistes del MSR d'almenys tres dels quatre acusats majors d'edat.

El consistori omet compromisos

Després de la quarta suspensió, el 29 de novembre de 2007, l'Ajuntament es va comprometre a personar-se com a acusació particular en el procés, tal com havia manifestat que faria en tots els casos d'agressions a la Plataforma Antifeixista de Sabadell (PAS). En aquell moment, com que la defensa va sol·licitar el retorn a la fase d'instrucció del cas perquè va al·legat defectes de forma en el document acusatori, es va obrir la possibilitat de fer-ho. Però, el llavors secretari del Pacte per la Convivència i càrrec de confiança de l'equip de govern Joan Sau-moy va ometre el seu compromís i el de l'Ajuntament, tot i haver estat requerit en múltiples ocasions per la PAS i les denunciants.

DIRECTA

DIRECTA

Dues noves okupacions al centre de Barcelona

Aquest juliol, han nascut alguns projectes nous de centre social okupat al centre de Barcelona. Un grup nombros d'estudiants ha entrat a un bloc de pisos abandonat al carrer Casanova (foto esquerra) cantonada amb Sepúlveda. Ja han iniciat les activitats del que anomenen Universitat Lliure i Oberta, però també han condicionat zones d'habitatge. Al número 8 de la Rambla del Raval, també s'ha inaugurat el CSO Barriònia-Casa dels Pobles Rebels. L'11 de juliol es va fer un pica-pica i un acte de presentació del que vol ser una aposta de recuperació dels espais col·lectius. A.M.

, així està el pati

MATARÓ · LA MAJORIA DE TALLERS CONTINUAVEN CLAUSURATS UN MES DESPRÉS DE LA MACROBATUDA

Els efectes de l'Operació Wei' ofeguen el sector tèxtil de la ciutat

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Passat un mes de la macrobatuda dels Mossos d'Esquadra contra els tallers tèxtils xinesos a Mataró (Maresme), la policia no s'havia pronunciat sobre el resultat de l'actuació. L'operació -que es va dur a terme el dia 16 de juny i que va sacsejar la comunitat xinesa de la capital maresmenca- es va cloure amb 72 tallers i domicilis registrats, 451 treballadors identificades i 77 detingudes com a presumptes responsables.

Les persones que van ser detingudes i posades en llibertat amb càrrecs per delictes contra els drets dels treballadors es troben, ara, en una situació delicada. Les afectades han de comparèixer setmanalment a les dependències dels Mossos d'Esquadra fins a la data del judici. De la mateixa manera, moltes d'aquestes persones continuen sense disposar del seu passaport i tampoc tenen accés als seus estalvis, ja que no s'han aixecat les mesures preventives preses arran de l'operació. Per moltes de les persones afectades per l'operació, la situació de precarietat perdura ja que, a tot això, s'hi afegeix el fet que la gran majoria dels locals precintats, a dia 14 de juliol, encara romanien tancats. De fet, només un dels tallers havia rebut la notificació que autoritzava els seus responsables a tornar a emprendre la seva activitat laboral. La suma dels efectes que ha tingut l'actuació poli-

Detenció durant l'Operació Wei' el 16 de juny

cial i la batuda és molt negativa per algunes de les persones implicades. Hi ha casos en què coincideix la impossibilitat de continuar treballant amb el fet de no poder accedir al diners dipositats al banc. D'aquesta manera, de ser presentada com "un cop a la màfia xinesa", l'operació ha passat a esdevenir un greu problema pel sector tèxtil de la ciutat i, en con-

cret, per la comunitat xinesa.

Per la seva banda, el consistori mataroní assegura que continua treballant per aclarir l'actuació policial, ja que considera que "ha malmès la imatge de la ciutat". L'alcalde de Mataró, Joan Antoni Barón, va anunciar que no descarta demanar responsabilitats en un sentit econòmic ja que, segons afirma, la mobilització dels

serveis socials de la ciutat va suposar una despesa econòmica important.

A darrera hora d'aquest tancament, va transcendir als mitjans que 23 dels tallers precintats podien obrir a partir del 15 de juliol. Un dia abans, però, el president de la Federació d'Associacions Xineses a Catalunya, Jing Young, no havia rebut cap notícia sobre aquesta possibilitat.

ROGER GALLOFRE

LLEIDA · CRISI

Accions contra el 'Plan E' de Zapatero

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Durant una acció duta a terme el dia 8 de juliol, l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) va modificar una dotzena dels panells que anuncien obres emmarcades dins del Plan E del govern de l'Estat. L'acció va consistir a enganxar pancartes de paper i cartells amb lemes com *El Plan E beneficia les empreses causants de la crisi*. Segons l'AJLL: "Aquestes mesures només són tímides millores perceptibles a molt curt termini i, amb el temps, es tornen a destruir els llocs de treball creats. Són el pa per avui i fam per demà d'en Zapatero". Amb aquests actes, l'AJLL també volia denunciar l'adjudicació de les obres "a les mateixes constructores que han generat la bombolla especulativa i que són, en bona part, culpables de la crisi al nostre país". L'acció s'emmarca dins la campanya *Capitalisme+crisi=Jovent Precari* impulsada per la CAJEL.

BALAGUER · CENSURA

L'Ajuntament retira l'autorització dels actes d'aniversari del Casal

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

El Casal Pere III-Ateneu de Balaguer va celebrar el seu sisè aniversari el dissabte 11 de juliol. Aquest any, però, tan sols quatre dies abans de la celebració, l'Ajuntament balaguerí va retirar l'autorització per dur a terme els actes. Segons el Casal Pere III, el consistori hauria argumentat que alguns membres de l'organització de la Transsegre no acceptaven que hi hagués altres actes a la ciutat durant les mateixes dates o que l'emplaçament de les dues convocatòries era massa proper. I és que, aquell cap de setmana, a Balaguer, també s'hi celebrava la tradicional festa de la Transsegre, que consisteix en un descens de dos dies, "esbojarrat i no competitiu", pel riu Segre. Segons el Casal Pere III, però, ja fa cinc anys que celebren el seu aniversari "sense cap problema", tot i coincidir amb un dels dies de la Transsegre, "mai amb afany de competència, sinó de complementaritat". Aquest any, s'havia previst que el sopar i un petit concert es fessin a l'avinguda dels Països Catalans, a cent cinquanta metres d'on es van fer l'any passat. "Ja vam mantenir contactes amb l'organització de la Transsegre i no hi va haver cap problema sobre el lloc de celebració", afirmen des del Casal. Tot i les alternatives proposades pel Casal, l'Ajuntament els va acabar oferint un racó "amagat", que van rebutjar "perquè suposa una marginació inacceptable". "El Casal Pere III en cap cas acceptarà tractes vergonyants i minoritzadors", van afegir. Finalment, els actes es van fer a la seu del col·lectiu.

ZONA FRANCA · 581 TREBALLADORES PODEN SER ACOMIADADES ABANS DE LES VACANCES D'AGOST

L'aprovació de l'ERO de Nissan es troba en mans de la Generalitat

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Després d'un llarg procés de negociacions, desacords, pactes i contranegociacions, finalment, la direcció de Nissan ha pogut presentar l'Expedient de Regulació d'Ocupació contra 581 assalariats amb una oposició molt més migrada de la plantilla. El desgast i la divisió entre les treballadores ha aplanat el camí fins a la situació actual. S'ha imposat la màxima de *dividir per regnar*. El 14 de juliol, l'última reunió entre Nissan i el comitè d'empresa -en què havien de trobar una solució negociada- va acabar sense acord. Així doncs, la Generalitat serà l'encarregada de dictar una resolució durant les setmanes vinents. Raül López, responsable de CCOO, va manifestar que l'acord no havia estat possible perquè l'empresa es va negar a retirar l'ERO. Aquest era un dels requisits que exigia el comitè per mirar de negociar els excedents que hi ha a la factoria de la Zona Franca. Segons va explicar, no pretenien obligar l'empresa a retirar l'ERO, "sense més", sinó que es reobria la mesa negociadora de la qual, al llarg

dels últims mesos, van sortir mesures alternatives per reduir la plantilla com les baixes amb dret de reingrés el 2012, les jubilacions anticipades i les baixes voluntàries.

Un portaveu de Nissan va lamentar que els sindicats es neguessin a negociar durant les quatre setmanes del període de consultes. El comitè d'empresa ha fet arribar un contrainforme a l'autoritat laboral. En aquest document, es rebaten "totes les causes econòmiques, organitzatives i productives que al·lega Nissan". El comitè d'empresa confia que el govern prengui una decisió "satisfactòria per la plantilla".

Les grans manifestacions al centre de Barcelona, els talls de trànsit a la ronda litoral i el llançament d'ous i pedres a la seu central de Nissan a la Gran Via i a nombrosos concessionaris han quedat enrere. La capacitat de mobilització ha quedat molt afeblida després que centenars de treballadores s'acollissin a sortides individuals de jubilació anticipada i baixes incentivades. L'última protesta a les portes del Parlament i a la Via Laietana va reunir una quarta part de la gent que havia sortit al carrer durant la tardor.

Manifestació del sector del metall el dia 8 de juliol

DIRECTA

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

XINA • EL CONFLICTE MÉS SAGNANT DEL PAÍS DES DE 'TIANANMEN' S'EMMASCARA EN UN JOC D'OMBRES XINESES

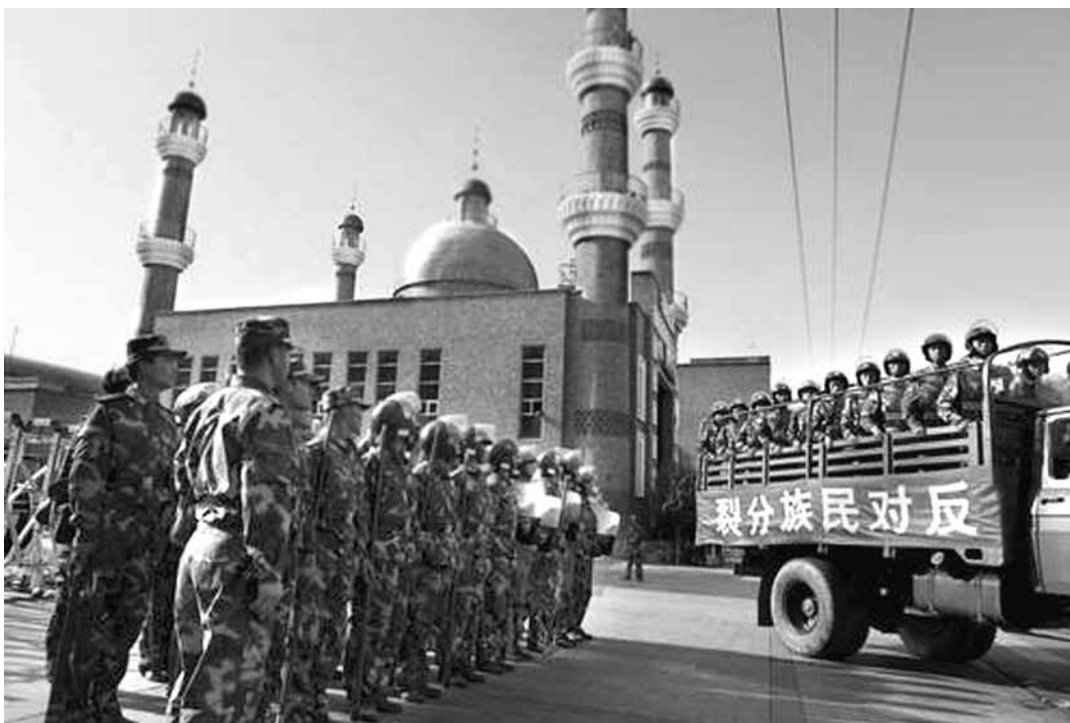
Xinjiang, el Tibet musulmà

Júlia Miravent
Pequín

El dilluns 6 de juliol, la Xina va despertar amb un xoc interètic de les proporcions de Tiananmen. El país, però, continuava amb les seves rutines habituals i, sota el silenci mediàtic imposat per la censura del Partit Comunista Xinès (PCX), la ignorància dels fets arribava fins als propis familiars de la gent afectada. "Me'n vaig assabentar dos dies després per Internet; intentava trucar a casa i em deia que la línia no existia. Al final, vaig aconseguir parlar amb els meus familiars i em van dir que estaven tots bé", explica un xinès d'ètnia han original de Xinjiang i fincat a Pequín.

Les darreres xifres oficials parlen de 184 morts, tot i que el Congrés Mundial Uigur denuncia que podria haver-hi fins a 400

Les darreres xifres oficials ja parlen de 184 morts, tot i que el Congrés Mundial Uigur -a Washington- denuncia que podria haver-hi fins a 400 persones mortes i encara es desco-neix de quina ètnia. D'altra banda, el govern xinès ha bloquejat completament les vies d'informació amb Xinjiang: no s'hi pot trucar, no hi ha Internet enlloc de la regió (1.660.000 km², l'extensió de l'Iran), no es troben exemplars dels diaris locals i no es pot accedir ni a Twitter ni a Facebook ni a MSN ni a Youtube -en aquest últim cas, des de fa cinc mesos. Com en el cas de l'Iran, en aques-

Tropes xineses als camions que patrullen a Urumchi, la capital de Xinjiang.

tes pàgines, és on -d'una manera precària- s'han escoltat imatges contràries a la versió del PCX. Una versió venuda a tot el país a través de l'agència governamental de notícies -Xinhua- i la principal cadena -estatal- de televisió xinesa, la CCTV, que -un dia re- l'altre- emet un vídeo on es mostren persones de l'ètnia han ferides o mortes i on els uigurs apareixen com uns salvatges descontrolats. La cinquantena de periodistes estrangers -degudament acreditats pel govern-

que van aconseguir arribar a Urumchi -la capital i escenari dels fets- pràcticament no poden sortir de l'hotel, tres d'ells han estat detinguts durant unes hores per filmar la policia -entre ells el corresponent de TV3- i tots han estat convidats pel govern a abandonar la regió.

El desencadenant?

El motiu desencadenant de la manifestació uigur del diumenge 5 de juliol -que va acabar amb el xoc entre la població i la policia, amb el balanç de 184 morts i 1.434 persones arrestades- encara és una incògnita, tot i ser la clau de volta dels fets. Segons el govern, la policia va actuar en el moment que la marxa va esdevenir violenta, segons els uigurs, com a Tiananmen, la policia es va llençar sobre ells. "El vespre de diumenge, més de mil uigurs van començar a concentrar-se i a moure's pel centre de la ciutat matant i massacrant tot el que se'ls posava per davant: dones, nens, vells... L'endemà, petits grups d'homes uigurs també van anar al barri han", comenta un altre xinès han d'origen xinjianès, tot repetint durament el discurs oficial. Un dia després de la segona marxa uigur, el dimarts 7, els han es van manifestar per venjar-se. Els resultats de les possibles persones mortes o ferides després d'aquesta marxa es desconeixen, però se sap que, en aquest cas, la policia no va intervenir.

D'altra banda, la hipòtesi inicial que sosté que la manifestació uigur de diumenge va ser convocada arran de la mort de dos uigurs durant uns enfrontaments amb hans en una fàbrica de joguines a la llunyana província de Guandong -a 6.500 quilòmetres de distància- sembla improbable. Però podria haver estat la gota que fa vesar el got, tenint en compte les nefastes condicions en què viu la població uigur en relació a la han. Tot i que, teòricament, la regió de Xinjiang és una de les cinc regions autònomes de la Xina, no té una autonomia política o econòmica real. Durant els darrers 30 anys, la forta pressió migratòria han, afavorida pel govern, ha convertit el poble uigur en una minoria a la regió. Una minoria que, a més, és discriminada a l'hora d'optar a una plaça vacant al govern o a les empreses i negocis -majoritàriament regentats per hans-, que prefereixen els han perquè manegen millor el xinès mandarí.

La premsa internacional també s'ha fet ressò d'una altra injúria a la població uigur: la destrucció de l'antic basar a Kashi, la capital cultural. Arran de l'expropiació, les famílies propietàries han hagut de traslladar-se del centre de la ciutat a la perifèria sota el pretext del govern de la necessitat d'enderrocar l'edifici per perill d'esfondrament en cas de terratrèmol. El basar tenia 4.000 anys.

Actualment, a Urumchi, continua havent-hi toc de queda de 8 del vespre

a 9 del matí, es controlen les persones i els vehicles i no en poden entrar de nous. Diversos testimonis afirmen que la ciutat està deserta, presa per l'exèrcit -hi ha 20.000 militars desplegats, segons dades oficials- i que, tot i que ha estat l'enfrontament més violent entre la minoria ètnica uigur i el govern xinès, no queda ni rastre dels automòbils i autobusos incendiats.

El representant xinès a Xinjiang, el secretari del PCX Li Zhi -un han-, ha decretat pena de mort per les persones uigurs detingudes, una bestiesa tenint en compte que el seu nombre supera les 1.400. D'altra banda, el president del país Hu Jintao -que va abandonar precipitadament el G8 que se celebrava a Itàlia i del qual feia setmanes que es parlava a la Xina per gestionar el conflicte- senzillament ha declarat: "L'estabilitat és la nostra feina més important". El seu primer pas ha estat enviar els dos generals de l'exèrcit que l'any passat va enviar al Tibet a la regió de Xinjiang i declarar la llei marcial. El conflicte desencadenat el mes de març, just abans dels Jocs Olímpics, es va saldar amb deu morts segons el govern, més de 100 segons les fonts tibetanes.

> Qui és qui? Hans i uigurs

El poble uigur és musulmà, la seva llengua és parenta del turc i s'autodefineix proper culturalment i ètnicament a les nacions d'Àsia Central. De fet, Xinjiang fa frontera amb el Tibet, l'Índia, Mongòlia, Rússia, el Kazakhstan, el Kirguizistan, el Tadjikistan, l'Afganistan i el Pakistan. La seva economia es basa en l'agricultura i el comerç. Kashi era una de les ciutats clau de la ruta de la seda. A començaments del segle XX, el poble uigur es va declarar independent durant un temps breu, però va caure sota el control de l'exèrcit de la Xina comunista l'any 1949. D'altra banda, el poble han és l'ètnia xinesa. El govern de Pequín ha acusat diverses vegades els uigurs militants de cometre atemptats bomba i sabotatges per aconseguir la independència. De fet, hi ha diversos casos documentats al llarg de la història en què els uigurs han atemptat contra comissaries de la policia, mai contra la població civil. Des de l'11-S, la Xina ha incrementat la pressió sobre la població independentista uigur, que ha estat relacionada amb Al-Qaida. Se'ls ha acusat d'entrenar-se a camps islamistes al veí Afganistan, malgrat la manca d'evidències que ho provin. L'exèrcit dels EUA va capturar més de vint uigurs després de la invasió de l'Afganistan. Tots ells van ser empresonats a Guantánamo durant sis anys i sense judici. Ara, la majoria han estat traslladats a d'altres països.

+ INFO

www.china-files.com

ITÀLIA · LA MANIFESTACIÓ CONTRA LA CIMERA A L'AQUILA APLEGA MENYS DE 3.000 PERSONES

El govern italià manipula les víctimes del sisme per aturar les protestes del G8

Agnès Tortosa
Roma

Fa un parell de mesos, el president italià Silvio Berlusconi va sorprendre la població italiana amb la decisió de traslladar la cimera del G8 des de la seva ubicació inicial -a l'illa de Sardenya- fins a l'epicentrat geogràfic dels municipis afectats pel terratrèmol de la regió dels Abruços. El sisme -de 5,8 graus, segons l'estimació oficial, però d'una intensitat molt superior segons altres fonts- ha deixat el municipi de L'Aquila -de més de 60.000 habitants- i la majoria de localitats a 25 quilòmetres a la rodona en un estat fantasmagòric de semibandonament. Desenes de milers de persones viuen des de fa més de 100 dies en campaments improvisats. Aquest paratge va ser l'escollit, precisament, per la celebració de la luxosa trobada dels totopoderosos del planeta. Els prop de 100 quilòmetres que separen la metròpoli de Roma d'aquest indret muntanyós als peus del Gran Sasso -un dels punts més elevats de la serralada dels Apennins- van ser copats per patrulles de la Polizia i la Securizza (exèrcit). Tots els ponts, valls, rierols, passos a nivell, desvia-

ments i d'altres tipus de singularitats urbanístiques o orogràfiques del recorregut van incorporar, des del dia 5 i fins l'11 de juliol, un cotxe patrulla d'agents que vigilaven el pas de les comitives des de l'aeroport de Fiumicino. El gran búnquer amb tota mena de luxes on finalitzaven el seu viatge les delegacions fortament escortades es trobava al petit municipi de Copito, en una vall recòndita i dins d'una fortificació. A poc més de sis quilòmetres, al centre de la ciutat de L'Aquila, desenes de patrulles escombraven el terreny permanentment i interpellaven,

Les habitants de l'Aquila van centrar el seu interès en un inexistent 'black block'

a partir de criteris majoritàriament estètics, les poquíssimes persones arribades a la ciutat per protestar contra la cimera de caps d'Estat. Els carrers eren deserts i els edificis esta-

Activistes antiglobalització entrant a l'Aquila

ven senyalitzats amb bandes on es podia llegir: *No passar. On és la població?*, ens preguntàvem els qui acabàvem d'arribar. Pràcticament tothom vivia als campaments militars improvisats. Un bar i una botiga oberta, amb el pertinent cartell amb la inscripció *Aquest establiment obrirà durant els dies de la trobada del G8*, trencaven la monotonia.

Aleshores, vam poder saber que la població local vivia amb por les pro-

testes contra els mandataris. Una ciutadana aquilina que va observar l'arribada del nostre fotògraf va sortir corrent del recinte de l'acampada tot preguntant què havia passat, ja havia arribat el *black block*? I és que, els mitjans de comunicació havien alimentat el pànic davant el suposat aterratge de grups de *joves violents* provinents d'Alemanya o Grècia que, presumptivament, havien de provocar destrosses a una ciutat que ja es-

tava destrossada. La realitat va quedar molt lluny d'aquesta previsió, però l'estratègia de Berlusconi es va demostrar eficaç. Les habitants de l'Aquila van centrar el seu interès en un inexistent *black block*, els manifestants van tenir por de desplaçar-se fins a la ciutat i les crítiques al G8 i a les polítiques especulatives de reconstrucció de la ciutat devastada van quedar diluïdes en el no-res. El que, el 10 de juliol, havia d'esdevenir una gran marxa de protesta va quedar reduït a una caminada de sis quilòmetres, amb la participació de menys de 3.000 persones, la majoria d'elles arribades en una vintena d'autocars organitzats pel sindicat COBAS. Al final de la protesta, van haver-hi esbroncades verbals entre els mateixos participants, que eren vigilats estretament per helicòpters i per centenars d'antidisturbis. Més de 400 periodistes de tot el planeta observaven l'escena. Mentrestant, a Roma, totes les persones detingudes durant les accions de tall de trànsit del 6 de juliol van quedar en llibertat, després de nombroses mobilitzacions de centenars d'activistes de l'espai polític de les *precàries en lluita* davant de la comissaria i del jutjat de guàrdia.

EQUADOR · MARLON SANTI, PRESIDENT DE LA CONFEDERACIÓ NACIONAL D'INDÍGENES D'EQUADOR, CONAIE

"El moviment indígena té la força per protagonitzar un aixecament"

Fa un any i mig, va ser nomenat president de la CONAIE per unanimitat entre les tres branques regionals. Santi -líder de la comunitat Sarayaku-, amb 33 anys, ha lluitat aferrissadament contra l'assetjament de les petroleres en territori amazònic i representa una renovació i revitalització important del moviment indigenista al país. En aquesta entrevista, valora el moviment indígena equatorià després del seu primer període com a representant, que ha coincidit amb un increment de la veu dels pobles a tota l'Amèrica del Sud.

Oscar Francino
Barcelona

Com valora la CONAIE la constitució aprovada el mes de setembre a l'Equador?

Nosaltres considerem que el 70% de la proposta indígena es va incloure, però els temes forts relatius a l'exploració dels recursos naturals -com el petroli, la mineria o la fusta-, que es troben en territori indígena, no van poder passar perquè són d'alt interès estatal. Nosaltres critiquem el govern de Rafael Correria perquè no ha canviat la línia neoliberal ni la línia extractiva en territoris indígenes. L'ampliació de la frontera petrolera i minera continua. Mentre hi hagi aquests temes de fons, no hi haurà respecte al dret a l'existència de pobles i nacionalitats. Hem estat crítics amb el govern tot i que hem obert un espai de diàleg, però no podem perme-

tre que la nostra mare terra sigui ofertada a les transnacionals per licitar. En aquest sentit, estem fent campanyes pacífiques de resistència.

Quin estat de salut té la CONAIE després de la fragmentació que va provocar l'expresident Lucio Gutiérrez?
Ara puc dir que, sempre que els nostres drets es vegin afectats, el moviment indígena tindrà la força per protagonitzar un aixecament. Després d'establir la unitat nacional, treballarem en una campanya d'àmbit internacional sobre els drets dels pobles indígenes. Les organitzacions tenim el repte de caure, d'ensopegar i, novament, d'aixecar-nos. Ara, el nou consell de govern té una força considerable perquè treballarem en equip.
Què ens pot dir sobre la Integració d'Infraestructures a la Regió Sud-americana (IIRSA), una iniciativa de dotze països sud-americans que vol promoure el desenvolupament de les

Marlon Santi, en una visita recent a Barcelona.

infraestructures de transports, energia i comunicacions?

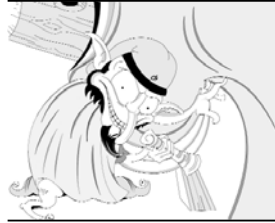
Els moviments socials l'estan qüestionant a l'Equador, ja que no podem parlar de governs integracionistes perquè la integració llatinoamericana que estan formulant des del govern equatorià, brasiler, veneçolà i bolivià simplement segueix el model extractiu del capitalisme que sempre ha existit. D'integració, només en té

el nom. En el fons, es tracta d'extreure tots els recursos que queden. També serà sacrificada l'última reserva de la regió amazònica. A qui afectaran aquests processos d'integració llatinoamericans? Al banc brasiler, al Banc Interamericà de Desenvolupament o al Banc Mundial segur que no. Afectaran directament els pobles indígenes i les nacions originàries en tota la seva dimensió.

La seva comunitat és coneguda per les lluites contra les petroleres, que heu expulsat amb la vostra determinació per mantenir íntegre el territori. Com està Sarayaku? El govern ha cancel·lat els contractes que afecten al seu territori amb les transnacionals?

Després de set anys de resistència, Sarayaku és lliure, però no en la seva totalitat. El govern no liquida el contracte amb la Burlington, la CGC i Sant Jorge, tot i que està congelat arran de la resistència que hi va haver. Hem demanat al govern que anul·li el contracte i declari Sarayaku lliure de petroli i zona exclosa a perpetuïtat de tot projecte miner o forestal. Però això li dol, a ell i als inversors. El contracte encara està sobre la taula, però Sarayaku ha aconseguit la seva dignitat, la seva llibertat. Els processos de demanda legal continuen a la Cort Interamericana de Drets Humans, perquè a Sarayaku va haver-hi violació dels drets humans. No permetrem l'entrada de transnacionals. Aquest espai és de vida, no és nostre, és de la futura generació; un llegat que ens van donar els nostres pares i que no es pot perdre. Sarayaku és un pes per al govern, és l'entrebanc per la indústria, és la pedra a la sabata pels poders econòmics i és la dignitat pels pobles indígenes.

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Aquest estiu, DIRECTAMENT presenta'ns!!

Arriba la calitxa i amb ella festivals estiuencs, festes majors alternatives, acampades, jornades diverses, trobades... Si aquest estiu organitzes quelcom invita'ns a presentar la DIRECTA en format xerrada informativa o mitjançant una paradeta amb material divers. Estarem encantades de rebre les teues propostes a directa@setmanaridirecta.info.

DONA'NS UN COP DE MÀ PERQUÈ LA DIRECTA ARRIBI MÉS LLUNY I A MÉS GENT!!

La Directa al Rebrot!

Aquesta setmana ens desplaçem fins a Berga on se celebra el Rebrot, l'aplec de la joventut dels Països Catalans que organitza Maulets del 16 al 19 de juliol. Un membre del setmanari anirà a presentar el projecte el proper divendres 17 de juliol a les 18h. L'espai resta pendent de confirmació. **MÉS INFORMACIÓ: WWW.REBROT.ORG**

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99

Infoespai • Plaça del Sol, 19

Taifa • Verdi, 12

Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)

Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló

POBLENOU

Taverna f'taca • Pallars, 230

CLOT

La Farinera • Gran Via, 837

CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25

Bar La Lira • Coroleu, 14

Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17

Quiosc Comerç • Plaça Comerç

Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10

Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15

Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274

Casal de Joves de la Guineueta • Pl. a n'Ensenya, 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal

Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

El Lokal • Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles

Quiosc Canaletes • Rambles

Quiosc Hospital • Rambles

SANTS

Centre Social de Sants • Olzinelles, 30

Espai Obert • Violant d'Hongria, 71

La Ciutat Invisible • Riego, 35

Terra d'Escudella • Premià, 20

Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimon Asprer, 11 1er

Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4

Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40

CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera

Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97

Ateneu Julia Romera • Santa Rosa, 18

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5

Anònims • Miquel Ricomà, 57

El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat

Quiosc • Plaça del Repartidor

La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13

La Falcata • La Panera, 2

Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64

Espai Funàtic • Pi i Margall 26

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45

La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

EL PRAT DE LLOBREGAT

KOP El Prat • Doctor Soler i Torrents, 36

Quiosc Piscis • Avinguda Montserrat, 45

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9

Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
 - Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info,
 - Per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22.
- 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o**
- Omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Es pot parlar de Sida sense haver de parlar de mort

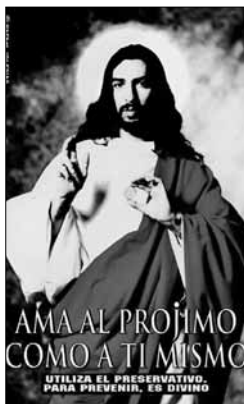
Aquesta és una de les conclusions de l'estudi fet per investigadors de la UAB 'El tractament del VIH/Sida en els mitjans de comunicació escrits espanyols'

Alba Gómez

Amb l'objectiu d'estudiar la imatge social que projecten els mitjans sobre el VIH/Sida, la Xarxa Comunitària sobre el VIH/Sida va encarregar un estudi a un grup d'investigadors de l'Observatori de la Comunicació i la Salut InCom, de la UAB, que s'acaba de presentar. A partir de l'anàlisi de prop de 900 peces periodístiques publicades a mitjans espanyols com l'ABC, El Mundo, El País, El Periódico i La Vanguardia durant els anys 2007 i 2008, els autors han detectat un descens de la informació sobre aquesta temàtica. La majoria de mitjans, apunta l'estudi, continuen concentrant les notícies sobre la pandèmia a uns dies concrets com l'1 de desembre, dia mundial de la lli-

ta contra la Sida. La davallada informativa detectada a la premsa coincideix, a més, amb la disminució de cerques a Internet sobre aquest tema.

Una de les conclusions positives de l'estudi és que tan sols el 18% de les peces analitzades relacionen explícitament la Sida amb la mort, un percentatge molt més petit que el de l'any 2006, que rondava el 30%. Però no tot són bones pràctiques: la investigació fa palesa que continuen prevalent les fonts institucionals quan es parla de la Sida. De fet, durant el 2008, només onze peces van recollir el testimoni de persones infectades amb el VIH. Una altra dinàmica destacada és que els mitjans parlen cada vegada menys de persones relacionats amb el VIH/Sida d'una manera indirecta, com la pobresa a

l'Àfrica, l'economia, etc. José Luis Terrón, director de l'estudi, creu que el més preocupant és "la quantitat de peces amb usos incorrectes del llenguatge", ja que s'han detectat errors lèxics en un 40% dels casos. La confusió entre VIH i Sida és, segurament, l'errada més freqüent, però no és només un malencert lèxic: "Designar Sida, parlar de Sida enloc de VIH o d'ambdues coses és una manera d'enfocar el tema, de comprendre'l, de tractar-lo i de presentar-lo", afirma l'estudi. I encara un darrer aspecte interessant: tot i que la Sida s'ha feminitzat durant els darrers anys, els mitjans només van posar-ho de manifest en dotze de les peces analitzades. Dit d'una altra manera: la dona només és la protagonista del 6% de la informació centrada en aquesta temàtica.

> Els comitès d'empresa i el govern analitzen l'actual situació del periodisme

Els comitès d'empresa de la majoria dels diaris d'informació generalista i esportiva que es venen a Catalunya es van reunir, el 9 de juliol, amb la consellera de Treball Mar Serna, el conseller de Cultura i Mitjans Joan Manuel Tresserras i el secretari de Mitjans de Comunicació Carles Mundó per analitzar la situació que viu el periodisme en l'actual context econòmic i presentar-los un manifest on proposen línies d'actuació a favor d'un periodisme de qualitat.

El document esmentat posa l'accent, sobretot, en l'orientació de les empreses a l'hora de fer front a la competència dels nous mitjans sorgits de les tecnologies de la informació i a la caiguda dels ingressos de publicitat dels diaris arran de la crisi econòmica. Els comitès denuncien que la solució de les empreses, la retallada de plantilles, "equival a un periodisme de baixa qualitat". Exposen que s'ha reduït el nombre de col·laboradors, que s'han externalitzat serveis i que els diaris allarguen les jornades laborals per cobrir la reducció de personal, cosa que també obliga el periodista a ser cada cop més polivalent i afecta els continguts informatius. A més, fan evident que les pressions publicitàries i les dels lobbies polítics i econòmics fan més difícil la independència de la premsa. Els comitès proposen potenciar la innovació i la formació interna i reforçar el paper dels consells professionals dels diaris. En aquest sentit, la consellera Serna reclama un major protagonisme dels periodistes en els processos de negociació dels expedients de regulació d'ocupació que afecten diverses plantilles. A la reunió, també es va acordar unir esforços per garantir uns mitjans veraces i plurals. XAVIER BLASCO PIÑOL

TELEVISIÓ I INTERNET

Les imatges del 'San Fermín' a Iruñea fereixen la dignitat de les persones

La transmissió dels correbous no té en compte la dignitat dels ferits o de la família del mort

Manuel Torres

Les festes de San Fermín (Iruñea-Nafarroa) normalment registren un desplegament important per part de les televisions, ja que els correbous deixen imatges cobejades per la seva espectacularitat i la sang que s'hi veu. Enguany, la mort d'un jove, el divendres 10 de juliol, ha donat material a les televisions per poder retransmetre-la. El telenotícies de TV3 també ha emès aquest vídeo,

que recull just el moment en què el jove de 27 anys és colpejat per la banya del toro per, poc després, morir davant les mirades impotents dels mitges. Durant aquesta festa, el diumenge 12 de juliol, un altre home que va assumir el risc i va decidir córrer davant els toros també va sofrir un sacejada brutal. I també es va difondre la imatge bestial de com l'home va ser aixecat pels aires i llençat al terra, ple de sang al pit i sense calçotets. La indignitat amb què es tracta la notícia per

part dels mitjans, en difondre les imatges, ofèn no només la mateixa víctima, sinó també els espectadors d'unes televisions que, en teoria, haurien de fer un servei públic.

Aquestes imatges no van anar precedides de l'advertiment que cal quan s'emeten imatges que poden ferir la sensibilitat de les persones, sobretot de la mainada que pot estar observant la televisió en aquells moments i que, per l'etapa formativa en què es troba, mereix una protecció especial. Així ho determina el Con-

sell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), que considera denunciable "l'emissió de programes en horari protegit (de 6 a 22 hores) amb continguts que puguin perjudicar el desenvolupament dels infants i els joves".

Hi ha molts països que han prohibit que les televisions emetin imatges de boxa, curses de toros o d'altres que puguin ferir la sensibilitat de la ciutadania. En aquest país, però, sembla que encara s'ha d'observar la sang per informar de qüestions desagradables.

FREQÜENCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cançons, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestorian:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppscc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org

Tlf. 93.429.65.18

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena

EIXIDA.WORDPRESS.COM

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

COMPARTIR DÓNA GUSTET

Compartir Dóna Gustet

‘Marquet’ és el primer disc de Compartir Dóna Gustet, un projecte col·lectiu que treballa per la cultura popular, lliure i de transmissió directa

Tast de paella durant una roda de premsa, el 16 de juny.

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

La paella es menja en grup i és vistosa i cridanera, Compartir Dóna Gustet (CDG) és un projecte col·lectiu que no deixa indiferent. També arriba de les terres del sud -com la paella- i, fa un mes, fruit de tres anys de cerca d'ingredients, cuineres i cuiners, han llançat al carrer *Marquet*, un disc on reinterpreten cançons tradicionals del Mediterrani de parla catalana. El treball arrenca el bull amb unes marxeres alacantines que escampen als quatre vents: "l'única tradició/compartir dóna gustet/i també ens donarà l'alegria/la companyia/per crear dia a dia/colp a colp".

Compartir Dóna Gustet -projecte guanyador del II Premi Mediterrània de la Fira de Manresa i nomenat als Premis Ovidi 2009- neix originàriament de la idea de fer un disc de música basat en cançons de la tradició oral de parla catalana, amb la idea de reinventar-les amb estils contemporanis. Segons els seu impulsor, l'activista Marc Sempere: "Volem mostrar com podíem haver reinventat la nostra cultura musical de mil maneres diferents i haver-nos oblidat de la cultura anglosaxona". El resultat és *Marquet*, un disc que conté onze versions de cançons

tradicionals catalanes i més de 70 col·laboracions, entre les quals destaquen intèrprets com Pau Riba, Miquel Gil o Sílvia Pérez, entre d'altres. A *Marquet*, "La Cançó del llaurador" d'Ovidi Montllor és un *cant de batre*-cançons que es cantaven quan es treballava al camp parlant de la duresa de la feina i de les condicions de vida rurals- i es titula "La cançó de la precària". El tema musical, interpretat per Sílvia Pérez, manté la temàtica original adaptada a la vida quotidiana actual: les condicions laborals. "BCNeta i polideta", en canvi, està inspirada en una versió de la tradicional "A la ballaruga", originària del Pallars Sobirà, i "La Tia Mila" és una versió de la popular "El Tio Pep" convertida en rock'n'roll, amb ritmes africans i acompanyament de violins. La Mila és qui va ensenyar Marc Sempere a cuinar l'arròs i, per tant, també responsable de la rellevància culinària dins el projecte. Qualsevol acte de Compartir Dóna Gustet, asseguren, dóna una importància fonamental als àpats que s'hi preparen i s'hi mengen. I, per donar gustet, compten amb un equip de tres cuineres i diversos marmitons, que acompanyen el projecte allà on vagi.

Marquet és el resultat d'un "viatge molt intens, un procés d'aprenentatge continu". Al llarg

d'aquest trajecte, Sempere explica, que "el rock i el pop han anat quedant cada vegada més lluny i he descobert lo rica, basta, intensa i desconeguda que és la nostra cultura musical tradicional, en especial al País Valencià i les Illes Balears". Les sessions de creació i enregistrament han estat incondicionalment acompanyades pel menjar i beure amb totes les persones col·laboradores, sobretot amb les que han permès "aprendre maneres de fer i entendre la música de cada una d'elles".

Més que un disc

El projecte no s'ha concentrat tan sols en el disc. Durant el procés de creació i enregistrament, Compartir Dóna Gustet va organitzar altres activitats extramusicals "i van anar descobrint les relacions que hi havia entre la cultura de tradició oral i el que nosaltres anomenàvem cultura lliure". Des del projecte, proclamen la "cultura de transmissió directa", per referir-se a aquella que es crea i es difon sense intermediaris ni distribuïdors, feta per canals de comunicació no controlats. Internet i les llicències lliures són uns d'aquests canals on, segons Sempere: "La figura de l'autor, de l'artista no és tan rellevant i apareixen i es reforcen obres col·lectives, anònimes, i perden força les figures de l'individu o del

Trobada a València amb la banda Coc

ALGUNS TEMES AMB GUSTET

"CANT DE VIDA, CANT D'ESTIL"

Pepe Estellés, conegut com El Xiquet del Carme, interpreta aquest *cant d'estil* típic de l'Horta de València. La lletra de la cançó són uns versos escrits pel propi Xiquet del Carme que parlen sobre la dificultat de comprar un habitatge. Compta amb els *jaleos* de Carles Soler i Jordi Palau, components d'Orxata Sound System.

"LA LOCURA ES SOLEDAT"

Cant eivissenc amb una mescla de música disco i samba brasilera, amb el saxo de Mireia Tejero, de Las Reinas. Dani Rodríguez s'encarrega de la base rítmica i Carles Soler posa les bases electròniques. La peça compta amb la col·laboració especial als cors de Neus Berenguer, d'Orxata Sound System.

"A MORIR"

Versió d'una cançó per infants de Calafell interpretada per Pau Riba i el seu fill de cinc anys, Lluís Riba, amb una base rítmica creada per Xavi Marx i acompanyaments musicals de Laia Torrents i Roger Aixut, membres de Cabo San Roque. Amb el clarinet de Jose Cato i la batzua i percussions d'Elies Fuster.

"SUAU"

Interpretació lliure de Miquel Gil d'una tonada tradicional de la comarca del Comtat (Alacant), acompanyat instrumentalment tan sols d'una simbomba, com es fa a Mallorca amb temes com "Sa ximbomba".

"1992"

Reinterpretació de "Les cobles del Ram" de Santa Eugènia de Berga (Osona), que deixa de banda la part religiosa i adapta una narració més de crònica com és "Els estudiants de Tolosa" de Calldetenes (Osona). "1992", sobre l'especulació de la ciutat olímpica, compta amb un solo d'acoblaments de Pau Miquel, simbomba, el baix de Manolo Marín i la veu de Núria Vergés, cantant de La Màquina de Turing. També hi ha la col·laboració als cors de Griselda Casadella.

gran artista creador". Compartir Dóna Gustet té clar que la xarxa ofereix noves possibilitats de producció i distribució de la cultura i la informació que cal "jugar, aprofitar, investigar i defensar". Obviament, *Marquet* es pot descarregar des de la seva pàgina web.

+ INFO

COMPARTIR DÓNA GUSTET (CDG)
compartirdonagustet.net
info@compartirdonagustet.net

ARTS ESCÈNIQUES

Rebel·lió a les escoles i centres teatrals

L'Associació Catalana d'Escoles de Teatre celebra els seus deu anys amb tres dies de mostra i de reivindicació d'aquests estudis

EL GALLINER

'El bon doctor' ha estat una de les peces escollides a l'ACET Aposta

Les escoles de teatre catalanes han fet una demostració de força clara per aixecar la veu, per dir que ja n'hi ha prou, que hi ha molts mons més enllà de l'Institut del Teatre. Uns mons que, alhora, són molt prolífics, compromesos socialment i de qualitat. Durant tres dies de juliol, al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison de la ciutat comtal, més de deu propostes han circulat pels espais de La Sala i la Cuina per celebrar el desè aniversari de l'Associació Catalana d'Escoles de Teatre (ACET) i la IIa Mostra ACET Aposta.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Deu escoles de teatre treballen juntes i set són de Barcelona. Són les integrants de l'ACET que, l'any 1999, van decidir agrupar-se sota una sola veu per millorar la coordinació entre elles i fomentar la formació en el coneixement teatral. A partir d'aquí, van començar a enfocar els seus esforços a fer pressió sobre el govern català perquè reconegués aquest tipus d'estudis i

estimulés i promocionés la investigació i la difusió teatrals. Malauradament, tot i haver assolit algun dels objectius i tenir un total de més de 3.000 alumnes anuals, encara denuncien el segon pla educatiu al qual han estat relegades.

De totes les propostes encaminades a continuar visibilitzant la tasca del dia a dia d'aquestes escoles, l'any passat, va néixer la mostra ACET Aposta, un mosaic aparador dels diversos treballs més destacats dels diferents centres. L'experiència va

ser molt enriquidora i, enguany, s'ha tornat a repetir del 6 al 8 de juliol. Hi han participat la majoria d'escoles associades del conjunt del territori com l'Aula de Teatre de Lleida, El Galliner de Girona, El Timbal de Barcelona i l'Escola de Teatre del Centre de Lectura de Reus.

Investigació escènica compromesa

Amb tres dies n'hi ha hagut prou per comprovar la bona salut de què gaudeix el nou teatre professional català i el compromís social implícit i explícit en els muntatges joves, experimentals i de nova creació escènica. Un bon exemple, l'adaptació lliure que fa El Galliner de l'obra *El bon doctor* que, sota la direcció de Lluís Elías, ha presentat un ampli estudi dels nous trastorns de conducta fruit de la societat occidental actual. El Col·legi del Teatre ha preferit endinsar-se en la memòria històrica i parlar d'*El balcó*, un prostíbul singular inaugurat en plena Guerra Civil i amb un to surrealista i ple de personatges peculiars. Sens dubte, però, la proposta més arriscada ha estat la que ha presentat l'Aula de Teatre de Lleida sota el nom de *Fluffer*, de la mà de Xavier Ariza. Un retrat realista de noves pràctiques sexuals subversives i una ironia vers els tabús i les estigmatitzacions socials.

+ INFO

www.escolesteatre.org

> Paciència qualificada

Ser actor o actriu, a casa nostra, no és gens fàcil. Al marge de les complicacions pròpies derivades d'aquest ofici inconstant, els poders públics no hi ajuden massa. De fet, al marge de la titulació oficial de l'Institut del Teatre, actualment no hi ha cap qualificació professional referida a la interpretació. És per això que, des de fa temps, l'ACET treballa i fa pressió sobre l'Institut Català de Qualificacions Professionals -que depèn del Departament d'Educació- perquè s'hi incloguin aquests estudis. Segons l'ACET, el procés s'acabarà d'aquí un any i, a partir d'aquí, l'activitat interpretativa entrarà dins el sistema integrat de qualificacions i formació professional. Un cop l'activitat sigui reconeguda, es podran definir els ensenyaments i les matèries que li són pròpies i sistematitzar, d'una vegada per totes, aquests estudis i la seva organització.

ARTS ESCÈNIQUES

'Silencis' i els musicals de creació aborigen

La jove companyia Inquietuds Teatrals estrena al Llantíol

INQUIETUDS TEATRALS

Durant els darrers anys, el teatre comercial barceloní ha fet un gir important cap a les grans produccions musicals, sovint, traduccions mediocres de textos i músiques provinents dels escenaris i aparadors teatrals anglosaxons. La companyia Inquietuds Teatrals subverteix aquest principi i presenta *Silencis*, un musical de creació autòctona que aposta pel risc i la nova creació.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Tres actors, tres actrius i un protagonista: el silenci. Una contradicció en un format musical que ens mostra les múltiples facetes d'aquest substantiu, les seves formes i possibilitats. Dirigida per Jaime García i Alberto Recoder, l'obra es presenta a si mateixa a través de deu escenes on el silenci es materialitza en música, amor, imposició, covardia o submissió.

Silencis és la tercera producció de la companyia, però, sens dubte, l'aposta més ferma i valenta de nova creació i allunyada del teatre musical comercial. No obstant això, els múltiples personatges interpretats pels sis actors es reserven alguns elements coneguts i sinònims del musical convencio-

nal, fet que, d'alguna manera, els permet mantenir la proximitat i l'atenció del públic en moments concrets.

De moment, l'obra s'ha instal·lat al Llantíol Teatre, on es podrà veure en estrena el diumenge 19 de juliol a la tarda. A partir d'aquí, començarà a circular per aquells espais que vulguin acollir un muntatge malauradament inèdit: un musical de producció aborigen.

Silencis

Cia. Inquietuds Teatrals
www.inquietudsteatrals.com
Diumenge 19 de juliol - 18:30h.
Llantíol Teatre - C. Riera, 7 - Barcelona

ARTS ESCÈNIQUES

Sinceritats d'alta mar

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

Teatre de l'absurd per tractar ansietats ben reals. Males Companyies acaba d'estrenar una versió lliure del text *En alta mar*, del polonès i compromès Sławomir Mrożek, al Versus Teatre. Un muntatge dirigit per Jose Malaguilla amb quatre actors ben vestits -tot i ser naufragats a la deriva- i una posada en escena estilitzada, no realista.

Aviat arribaran els problemes amb la manca de provisions i la conseqüent decisió lògica: un d'ells haurà de ser el menjar que permet sobreviure als altres. A partir d'aquí, la situació començarà a destapar la caixa de pandora de les estratègies més cruels i recargolades per no esdevenir el perdedor. Alhora, també donarà peu a refle-

CIA MALES COMPANYIES

xions àcides i crítiques del valor de l'amistat, el concepte de la política, l'arbitrarietat de la llibertat, la manipulació i, finalment, el sacrifici humà i social.

En alta mar

Cia Males Companyies
Durada: 60 minuts
Gènere: teatre de l'absurd

, expressions

LIBRES

Els tresors que no paguen la pena

L'univers literari de l'enigmàtic B. Traven

Alex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

L'enigmàtic escriptor, que va viure a Mèxic la major part de la seva vida, ha tornat a recobrar actualitat amb la reedició de la seva novel·la *El tesoro de Sierra Madre* (1935) per part de l'editorial Acantilado. La novel·la es va fer famosa quan va ser duta al cine per John Huston l'any 1948.

La llei de la selva a la selva mexicana
Sempre hem sentit la metàfora de la llei de la selva per explicar el món capitalista. A través de personatges lumpen, l'autor aborda el tema de la condició humana davant la cobdícia, on es combinen el retrat social de la pobresa i de l'explotació laboral, els personatges tipus que encarnen actituds universals i la dinàmica intrínseca de l'acumulació material, la pura cobdícia. Tots ells, temes ben propis de l'univers literari de B. Traven. Per exemple, la interrogació sobre la conducta moral és el tema exclusiu en el relat llarg "Macario" (1950). Pel que fa a la desigualtat social, cal dir que Traven mai no es va limitar a la denúncia, sinó a justificar la Revolució Mexicana i a proposar, literàriament, estendre-la tot Mèxic a través de *La rebelión de los colgados* (1936), una obra ambientada a les finques de Chiapas.

A *El tesoro de Sierra Madre*, els tres pàries hauran de conviure entre la confiança i la traïció per mantenir la sorra d'or que han aconseguit. És la llei de la selva a la pròpia selva. Com diu un dels personatges: "Mentre un no té res és esclau del seu

ventre buit i l'esclau natural d'aquells que poden omplir un ventre buit. Però, quan un té alguna cosa, esdevé esclau d'allò que poseeix". Perquè en aquesta novel·la el més senzill serà trobar l'or. El que tensarà la narració són les possibilitats

obertes i explicitades dels personatges per traïcionar-se entre ells. Sota aquesta trama clàssica, sostinguda amb força episodis d'acció, es deixen entreveure els arguments de fons que Traven vol transmetre: la preocupació per la conducta moral quan no

hi ha cap amenaça de càstig i la necessitat de posar límits a la llei del màxim benefici. Com intueix el protagonista, Dobbs -interpretat per Humphrey Bogart a la pel·lícula: "L'avarícia és l'únic tarannà que l'or desencadena en el qui en té". Dobbs es preguntà com havia arribat a aquesta idea. Li semblava estranya. Però es tranquil·litza dient-se que només l'havia expressada per contradir Curtin".

L'enigma de la identitat de Traven
Malgrat l'èxit de les seves novel·les i la popularitat que li va donar la versió cinematogràfica de *El tesoro de Sierra Madre*, mai no s'ha sabut del cert qui era realment l'escriptor B. Traven. La persona amb qui va parlar Huston per situar els escenaris naturals del film es va presentar com a Hal Croves i va dir que era el traductor i el missatger de Traven. Òbviament, Huston mai no s'ho va creure, però no va poder esbrinar res més. Aquest model ideal d'escriptor clandestí que tant li agrada ressenyar a Vila-Matas té dos candidats principals a ser la identitat real de B. Traven: una possibilitat és que es tractés d'un nord-americà de Chicago anomenat Traven Torsvan i que, el 1926, va visitar Chiapas en una expedició arqueològica. Segons això, Traven escriuria en anglès. Una altra possibilitat és que Traven fos el nom literari de l'alemany Ret Marut. Aquest hauria començat a amagar la seva identitat per motius ben poc literaris: Ret Marut era un anarquista que feia d'actor de teatre i autopublicava un petit diari. Va ser represaliat després de les revoltes de Munic de 1919, on hauria estat a

punt de ser afusellat. Va marxar d'Alemanya l'any 1926 i es va establir a Mèxic. Durant la seva fugida, va treballar en tot tipus de feines, que es reflecteixen en la seva literatura (d'aquí el retrat de la vida als camps petrolers que apareixen a *El tesoro de Sierra Madre*). Marut va viure diverses vegades a la selva de Chiapas. És allà on, un cop mort, el 1969, es van dipositar les seves cendres.

El tesoro de Sierra Madre

Ed. Acantilado
Traducció original d'Esperanza López Mateos.
352 pàg.
EL TRESOR DE SIERRA MADRE
Versió en català publicada el 1988 per Edicions 1984.
Traducció de Marisa Preses.
196 pàg.

LIBRES

Apologia del quietisme

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

El pensador eslovè Slavoj Žižek és una de les veus més atractives de l'actual present filosòfic. Les seves formes són hàbils i trencadores, carregades de referències de la cultura de masses -se'l coneix com l'Elvis Presley de la sociologia- i no per això mancades de fons i substància. Žižek beu tant de l'herència de l'idealisme alemany (de Kant a Hegel) com de la crítica cultural marxista i del llenguatge i les investigacions del psicoanalista francès Jacques Lacan, l'autor que va reorientar les teories de Freud des d'un punt de vista estructuralista.

Violència és un recull de sis assajos interdependents que parteixen d'un element comú: la percepció que tenim de la violència en les seves manifestacions explícites -terrorisme, disturbis racistes, violència

masclista -desvia l'atenció de la violència inherent al propi sistema, intrínseca a l'ordre capitalista. A partir d'aquest precepte, Žižek analitza des dels règims totalitaris del segle XX fins a la violència islamista o els disturbis posteriors a l'huracà *Katrina* a Nova Orelans i arriba a una conclusió bàsica: a diferència del que considera Marx, les crisis del sistema no són una mostra de les seves contradiccions, sinó tot el contrari: formen part de la seva mateixa condició de supervivència. L'exemple més obvi d'aquest procés seria el que Žižek anomena els comunistes liberals, les grans multinacionals que exploten recursos i persones mentre, simultàniament, fan gala de grans operacions caritatives a través de les ONG.

Violència divina i no-acció
Recuperant conceptes clàssics de la teòrica marxista, Žižek considera que

travessar la falsa pau imposada pel sistema és l'única forma d'esbotzar el mur d'alienació que ens impedeix veure la violència real. Per això, Žižek recorre al concepte de violència divina, no en el seu sentit religiós-

integrada, sinó per explicar aquella violència sense finalitat concreta, com a símptoma d'un món dislocat. Partint d'una crítica ferotge a la caritat compulsiva i l'humanitarisme, Žižek propugna també la lògica de la no-acció i la passivitat com a única resistència possible, ja que tot *passage à l'acte*, segons diu, reforça el propi sistema -amb la possible excepció de la violència de caràcter diví, perquè no té la finalitat de construir res. Citant el propi autor: "De vegades, no fer res és la cosa més violenta que es pot fer", i per Žižek, això és millor que perpetuar una falsa consciència autocomplaent. El conflicte, llavors, recau sobre cadascuna de les potencials lectores-militants: fins quan és lícit no fer res? En quin context és acceptable? És realment útil no fer res en el nostre entorn més pròxim (família, col·lectiu, barri, ciutat)? I més encara: seriem capaces de no fer res?

Violència

Slavoj Žižek
Biblioteca Universal Empúries,
2009
Pàgines: 252

CINEMA

Relats de la Xina històrica

Un cop d'ull a Zhang Yimou i Chen Kaige, autors referencials del cinema xinès contemporani

Fotograma de la pel·lícula 'Adios a mi concubina'

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Durant la segona meitat de la dècada dels vuitanta i tota la dècada següent, Zhang Yimou i Chen Kaige van ser els dos principals ambaixadors del cinema xinès contemporani. A base de premis, van possibilitar la difusió internacional d'obres com *La linterna roja* o *Adiós a mi concubina*. La crítica del present resultava complicada i tots dos van treballar el passat i van crear un model de cinema de qualitat, amb uns estàndards de producció progressivament elevats i uns aires -esteticistes en la forma i el-líptics en la representació- que van colpir l'Europa cinematogràfica.

Poc a poc, però, van buscar noves vies d'expressió. La comèdia contemporània *Keep cool* va comportar alguns problemes amb les autoritats per Zhang, conflictes que va defugir amb petites mostres de bell costumisme agrejolç com *Ni uno menos*. Posteriorment, es va consolidar com el cineasta de la nova Xina, potència exportadora de la globalització, amb l'enorme *Hero*, un film *wuxia*, concepte que fa referència a les pel·lícules d'acció i arts marcialis situades en èpoques feudals, variablement obertes a elements fabulosos.

Després de tocar sostre amb les seves recreacions històriques i assajar una aventura americana, Chen també va recórrer a aquest gènere, en clau fortament fantàstica, mitjançant *La promesa*. Ara, un i altre són els grans referents industrials de la cinematografia xinesa, mentre una nova generació d'incòmodos francitadors (com Jia Zhang-ke) ocupa els marges d'aquest sistema.

Ruralisme sensual

Alhora rostre oficial del cinema nacional i director puntualment repesaliat, Zhang va debutar amb *Sorgo rojo*, una ficció d'ambientació rural que ressegueix l'accidentada història d'amor entre una dona i l'home que la va salvar de ser violada. El-lípticament, se centra en diferents moments d'aquesta relació, tot manifestant (malgrat algunes limitacions de producció) les seves preocupacions visuals. Sensual, calmadament costumista sense desafiar la impaciència de l'espectador, la pel·lícula projecta tota mena d'estats d'ànim i acaba retratant tràgicament un altre trauma històric: la invasió japonesa.

Un melodrama crític

Drama de llarg abast cronològic i de metratge estès, *Adiós a mi concubi-*

na va evidenciar la progressiva ambició formal de Chen i els seus companys de generació. Explica la vida de dos actors que, després de patir una *dickensiana* infància de maltractaments, es converteixen en figures de l'òpera de Beijing. Una i una altra vegada, però, els conflictes bèl·lics (la invasió del Japó o la secessió de Taiwan) i diverses purgues ideològiques amenacen la seva existència i la de l'art que defensen. I és que l'autor no només critica la manera com les materialitzacions més extremes del conflicte polític poden arruinar vides, sinó que també adverteix de com les revisions ideològiques amenacen els passats culturals. El període de la revolució cultural tocava de prop el cineasta, que va revisitar aquell moment històric d'una manera més panoràmica que a l'anterior, més intimista i acotada, però també creativament suggeridora, *El rey de los niños*.

FILMOGRAFIA

Zhang Yimou, *Sorgo rojo* (Filmmax, 1988)
Chen Kaige, *Adiós a mi concubina* (Pride Films, 1993)

DVD

Lynch (one)

Director: blackANDwhite
Gènere: documental
Durada: 84 minuts

David Lynch es pot considerar fàcilment un creador *interesant*. A més de pintor i defensor de la meditació transcendental, ha estat un cineasta que, tot i viure moments de gran popularitat, s'ha allunyat del *mainstream* fins a llindar amb l'avantguarda. Partint de la preparació del seu film més radical en dècades, *Inland Empire*, aquest documental explora apartats de la biografia i de la teoria creativa d'un autor cada cop més

immers en la seva pròpia lògica artística i en els seus propis codis. Potser els incondicionals trobaran a faltar més material, però aquest retrat moderadament íntim proporciona angles curiosos d'acostament al personatge i un suficient flux d'informació. El film, a més, està força cuidat, amb tot un desplegament de diferents textures d'imatge en l'apartat visual i de diferents maneres de reflectir el procés creatiu. IGNASI FRANCH

DVD

Bajo el signo de Ishtar

(L'Atelier 13-Absolute Distribution, 1956)
Director: Virgil W. Vogel
Guionista: László Görög
Durada: 77 minuts

El fosc Virgil Vogel repren un esquema *arqueològicofantàstic* de viatgers que topen amb civilitzacions oblidades, en la línia de *She, la diosa del fuego*. Vint anys més d'història cinematogràfica no suposen un increment significatiu de coherència interna i sentit de la lògica vers aquest il·lustre precedent, tot i els mitjans de producció -precaris, però raonables- proporcionats per Universal. *Bajo el signo de Ishtar* és una raresa moderadament

entretinguda que inclou un relat de l'expedició dels protagonistes més metòdic del que era habitual, un pròleg incomparablement *freak*, i un final anticlimàtic i maldestre imposat pels estudis. Se'n podria deduir un al·legat contra la barreja de religió i poder i un elogi prudent de la diferència (sempre amb els nord-americans com a centre civilitzador i llibertador), però la resolució adulterada fa que l'edifici trontolli sonorament. I.F.

DVD

Torremolinos 73

(Manga Films, 2003)
Director i guionista: Pablo Berger
Durada: 87 minuts

Un venedor d'enciclopèdies suporta la crisi del seu sector rodant pel·lícules pornogràfiques amb la seva dona, feina que li permet obtenir uns diners que possibilitaran que pugui al tren de l'Espanya del desenvolupisme. Però el matrimoni continuarà sense aconseguir el fill desitjat. I és que, malgrat ser pornògrafs, cerquen formar una família. Si altres films han fet comèdia sobre el *destape*, Pablo Berger va mirar

cap els marges *underground* de l'escalfament general del país. Tot i una considerable sobrietat en l'apartat estètic, adequada per retratar un període tan gris, *Torremolinos 73* no elimina de soca-rel les concessions a un humor fàcil i poc rigorós. En general, però, el film resulta satisfactori i es beneficia de la simpatia dels protagonistes (i de la inclusió d'alguna broma cinèfila) per acabar funcionant. I.F.

Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Diagonal
El lobby transgenico en el Gobierno 27

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

QUE SONTI
www.quesoni.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

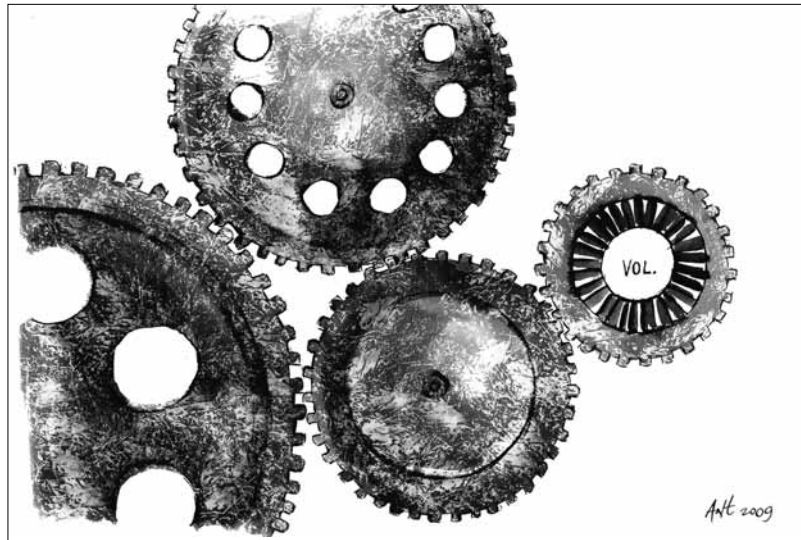
www.quesoni.cat | info@quesoni.cat
Tribuna de contacte:
628 624 345 | 011 488 626 472 | 093 477 338 594 | Twitter

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS

Soroll de fàbrica

ANTHONY GARNER

Ricard Oliva
cultura@setmanaridirecta.info

Cap a finals dels vuitanta, moltes de les fàbriques que havien fet gran Sabadell van anar tancant. A principi dels noranta, sortint del meu barri, encara podia sentir algun teler... El feinejar del teler va anar sent substituït per músiques i sorolls diversos. Aquella florida de locals per logar -i la minsa oferta lúdica local- va facilitar la feina i tot de colles d'amics van anar trobant el seu espai.

En una d'aquelles naus fabrils, Can Borràs, vàrem poder gaudir de descàrregues de punk, rock, folk i hardcore local: Midnight Specials, Plastidcore, Xmilk, Gots buits... Per molts ja no hi havia marxa enrere i, juntament amb les primeres ingestes de música tocada des de la panxa, vàrem patir les primeres conseqüències del consum d'alcohol: mal de cap i començar a parlar de fer diversos projectes.

En aquest context, en un d'aquells locals -segurament un antic petit taller tèxtil clandestí- es va anar agrupant gent que va batejar el lloc amb el nom de la Sèpia Verda. Aquí començàvem a assajar els de Tarasca -poc després Xot-, que van ser expulsats amistosament d'un garatge familiar tot i fer folc! També solien aparèixer els de Pomada, Andreu i els Rumberos, Quimicefa... Tots ells, emparats en el greix i la foscor d'aquell espai, van anar gestant aquestes criatures sonores.

Posteriorment, d'entre els més joves, agrupats al voltant de l'Ateneu -en aquest cas, un espai amb una clara vocació política-, va sortir el grup Batzac, continuador de la tradició del hardcore local i bressol d'actuals membres d'At Versaris, La Carrua, l'Animalada...

Avui dia -amb una oferta cultural encara més minsa-, tenim tot un seguit de grups que, miraculosament, segueixen tocant o han tocat en aquests antics espais industrials:

At Versaris, Dúmbala Canalla, Delivery, labatzuca, El Petit de Cal Eril, Murnau, The Res, Conxita, Euterpe 77, Desperta Ferro, Cecílias, Manos de Topo... Les continuïtats personals són moltes i, a part de les que ja hem vist, a Dúmbala Canalla hi ha un membre de Xot, a Euterpe 77 hi ha membres de Midnight Specials, a labatzuca hi ha membres de Xot.

Amb tot això, cal dir que una de les úniques iniciatives municipals positives que hi ha hagut a Sabadell és Ca l'Estruch, també situat en un antic equipament industrial, on es facilita (després de pagar simbòlicament) l'assaig als grups que no disposen de local. La gran majoria d'aquests grups, però, han patit les conseqüències d'un govern municipal que -per dir-ho de manera laxa- viu en una altra òrbita.

La ciutat que va ser considerada la Manchester catalana també ha generat un conjunt de grups musicals

El tracte de les institucions municipals amb els locals (il·legals), els grups i els pocs espais (legals) per fer música ha estat la cerca i captura posterior neutralització. Molts bars preparats per fer música en directe han estat tancats: Piano Bar, Tote's, Hardrock... La majoria de locals (il·legals) han estat perseguits acarnissament i, finalment, han desaparegut. I els grups, o bé tocaven en alguns dels cada vegada menys espais existents o tocaven fora de Sabadell.

La ciutat que va ser considerada la Manchester (tèxtil) catalana també ha generat un conjunt de grups, si més no interessants, com la seva homòloga

> La ploma

Ricard Oliva és defineix a si mateix com a "aficionat". En realitat, aquest inquiet sabadellenc nascut l'any 1975 és, però, una mica especialista d'unes quantes matèries. Historiador especialitzat en l'Edat Mitjana, és un apassionat de la música. L'ha practicada i la practica amb grups com Xot o labatzuca -on toca el sac de gemecs- i també ha escrit versos per les cançons del grup Conxita, d'Helena Casas. En aquest text, aporta una visió sobre la música alternativa -o alter-nativa, com diu ell mateix- en una de les ciutats més prolífiques en aquest gènere: Sabadell.

anglesa. Això no deixa de ser una curiosa casualitat. És ben cert que la salut de la promoció i la sortida de música anglosaxona no és la mateixa que la de la música catalana. D'altra banda, la darrera gran actuació musical oficial ha estat la d'El Canto del Loco i d'altres de l'estil i de la mateixa qualitat mediàtica.

I, com a possible casualitat, no podem oblidar que la reivindicació del passat tèxtil llaner de la ciutat ha patit el mateix anorreament que els grups musicals de què parlem: ara resulta que ni Sabadell ha sigut tèxtil ni hi ha grups interessants ni hi ha cap mobilització de la gent ni hi ha Sabadell, definitivament... I definitivament, molts dels espais industrials, després espais musicals (culturals en general), actualment són locals en procés d'especulació, solars desocupats, blocs d'edificis en venda o lloguer... Avui mateix, passant per davant del local original on havia estat ubicada la primera Sèpia Verda, m'he trobat amb la següent paradoxa: la porta estava tapiada, però encara pagaven religiosament l'impost de guajo.

. EL REBOST

Un bon àpat, al riu o a la mar...

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll
rebost@setmanaridirecta.info

Ara és temps de refrescar-nos i submergir-nos a les aigües -dolces o salades- per trobar aquell punt de frescor i benestar que només aconseguim després d'haver suat la gota sota el sol aclaparador de l'estiu mediterrani. A l'aigua, doncs!

Això sí, podem arrodonir l'estada a la platja, el riu, el llac o la gorga amb un àpat fresc, ric i

molt transportable -en aquest cas, provinent de latituds molt allunyades de la mediterrània- i obviar la merda degudament envasada, plastificada i preparada que ens venen amb l'esquer de la comoditat. Cal dir que les receptes suposen comptar amb el plus típicament estiuec (per molta gent) del temps, és a dir, que són laborioses perquè necessiten un treball manual acurat... res que no hàgiu fet quan teníeu cinc o sis anys i feíeu pastetes, no us amoineu.

Samoses

Pel farcit

1 raig d'oli, 1 ceba tallada fina, 1/2 kg. de patates en daus, 100 gr. de pèsols, 1/2 cullerada de sal, 1 bitxo verd picat, un pessic de cúrcuma, 1 cullerada de comí molt

En un raig d'oli calent, coem la patata i la ceba fins que rossegin. Hi espolssem la cúrcuma i la sal i ho barregem bé. Després, incorporem els pèsols i el comí molt, un rajolí d'aigua i ho deixem coure a foc mitjà-baix durant 10 minuts. Quan els pèsols i la patata estiguin ben cuits -i una mica desfets-, ho retirem del foc perquè es refredi. Un cop fred, ho podem aixafar una mica per facilitar el farciment i perquè no

se'ns trenqui la massa. Fregim les samoses amb oli de gira-sol.

Per fer la massa (24 samoses)

225 gr. farina blanca, 1 cullerada de sal, 3 cullerades d'oli de girasol, 90 ml. d'aigua calenta

Tamiséem la farina i la sal. Hi afegim l'oli i l'aigua i treballam la massa fins que no se'ns enganxi als dits. Repartim la bola en 12 boletes. Amb un rodet, les estirem fins a obtenir un cercle de 15 cm. de diàmetre. Tallem el cercle en dues meitats i, amb cadascuna d'elles, fem un con que omplirem amb el farcit. Per fer el con, va bé embollicar l'índex d'una mà i segellar la massa prement una mica la junta amb el polze o amb l'altra mà.

Sushi

Làmines d'alga nori, arròs de gra curt, vinagre, sucre, sal, una estoreta de bambú (ens podem arreglar amb un drap net), wasabi i salsa de soja.

En un colador rentem l'arròs perquè perdi el midó. Posem el doble d'aigua freda que d'arròs. Quan bulli baixem el foc i el coem tapat fins que absorbeixi tota l'aigua. El deixem reposar 10 minuts tapat. El deixem refredar en un bol, mai no l'hem de refredar amb aigua.

Escalfem 1 part de vinagre, 1/2 de sucre i 1/4 de sal per preparar el Sushizu, que barrejarem amb l'arròs. La salsa dona sabor, però cal anar alerta i no passar-se.

Estirem l'alga nori, amb la cara brillant cap a sota, sobre una estoreta. Al damunt hi estenem una capa molt fina d'arròs que cobreixi tota la superfície de l'alga excepte els 3 últims centímetres, de mane-

ra que, quan enrollem el sushi, ens quedi una pestanya per tancar el rotlle. Si treballam amb les mans humides, l'arròs no se'ns enganxarà als dits. Preparam el farcit tallat en bastonets: serveixen tot tipus de verdures cuites, cruets i vinagreta -espàrrecs, pebrots i carabassos escalivats, cogombre, tomàquet, pastanaga- i també alguna fruita -mangos, pomes o raïm-, que podem acompanyar amb fruits secs i tàperes. El dispodem en línies a partir del centre de l'arròs, sense arribar a ocupar més de 5 centímetres. Si volem, també hi podem fer una línia de wasabi -compte que és molt forta. Amb l'ajuda de l'estora enrollem el sushi de manera que quedi ben pres. Mullam la part final sense farcit perquè s'enganxi i tanqui el rotlle. Tallem en llesques fines de menys de 2 centímetres amb un ganivet humit i el servim acompanyat de salsa de soja per sucuar.

Recomanem

Del dijous 16 al diumenge 19 de juliol. Rebrot 09' a Berga

Entre molts altres actes, que trobareu a la web, destaquem: Dijous 16 a les 22h. el concurs obert de gGlossa. Divendres 17 a les 17h. Lectura dels textos del I Certamen jove de literatura social dels Països Catalans. Divendres 17 a les 23h. concert amb Escac i Mat, Odi -20n classificat de l'Esclat- i Pd

Fotem-li foc. Dissabte 18 a les 18h. l'Aplec de cultura popular. Dissabte 18 a les 23h. concert amb Les Absentes, -1er classificat de l'Esclat-, Atversaris, Pepet i Marieta, Ze Esatke i PD Txus.

Organitza: Maulets
www.rebrot.org

BARCELONA
Divendres 17 de juliol i dissabte 18 de juliol
7es FESTES POPULARS DEL RAVAL

Divendres 17 a les 19:30h. Passi de curts a la Casa de la Solidaritat (C. Vistalegre, 15). Hi haurà sopar.

Dissabte 18. Activitats des de les 11h. fins passada la mitja nit a la Plaça dels Jardins de les Voltes d'en Cirés. (Av. Drassanes al costat dels Bombers). Hi haurà tallers, menjars, concerts...

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dimecres 15 de juliol
Circ Fantazzico
21h. Nau especial (C. Àvila, 176)
Des de les 17:30h. Hi haurà espectacles abans de l'actuació d'aquest circ de Costa Rica.

Dijous 16 de juliol
Videofòrum
18h. Centre Las Mujeres Cuentan C. Radas, 27. Organitza: Red Las Mujeres Cuentan, la Cooperativa Germinal i l'Associació Germinant Alternatives

Dissabte 18 de juliol
Concert solidari amb Palestina
20h. A la Capella de Can vies
Amb les actuacions de Miquel Gil i Nabil (cantautor palestí-català). Per l'autogestió dels i les brigadistes

tes d'enguany. Col·labora amb un bo d'ajut de 5 euros.
Organitza: Xarxa d'enllaç amb Palestina

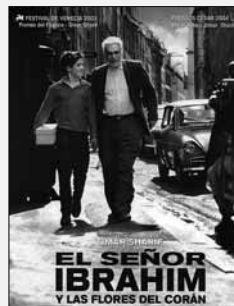

Diumenge 19 de juliol
Projecció de la pel·lícula 'Lonada'
19h. CSO La Gordíssima (Pons i Gallarza, 10). Gratuït.
Organitza: CSO La Gordíssima

GIRONA

Dimecres 22 de juliol
Cinema a la fresca: 'El señor Ibrahim y las flores del Corán'
21:30h. Casal Independentista El Forn. C. del Carme, 256.
Organitza: Casal Independentista El Forn

MARTORELL

Dijous 16 Juliol
Xerrada Internacionalista: Veneçuela
19h. Centre Social La Vila. Plaça de l'església

Xerrada i taula rodona amb una membre de la Brigada Catalana Veneçolana Ali Primera.
www.fotolog.com/cs_lavila

SABADELL

Dijous 16 de juliol
Cinema a la fresca 'Grease' i Kafeta
22h. Ateneu Popular l'Esclatxa C. Pare Sellarès, 104.
Organitza: Assemblea de Joves de Sabadell

SOLLANA (Ribera Baixa)

Dissabte 18 de juliol
Homenatge comarcal als lluitadors i a les lluitadores per la llibertat de la Ribera Baixa
20h Centre Cultural Romani. Homenatge amb les intervencions de Toni Gisbert -coordinador general d'ACPV-, Ricard Camil Torres -historiador-, Paco Aura -milicià de la Columna de Ferro- i Vicente Calatayud -soldat de l'Exèrcit Popular.
22:30h. Pista de futbol del Romani. Concert amb Opció K-95, Voltor, Zensurats Assekés.

TARRAGONA

Dimecres 22 de juliol
Projecció de la pel·lícula 'Las uvas de la ira'
20h Ateneu Llibertari Alomà C. Misser Sitges, 9.
Organitza: Ateneu Llibertari Alomà

VIC

Dimecres 22 de juliol
Projecció de la pel·lícula 'Stonewall'
21h. CS La Torratxa. En el marc de les Jornades Nits d'estiu. F2F Intercanvi d'arxius, Cine Fòrum, Cultura Lliure. Hi participaran membres del col·lectiu Gai Talcomson

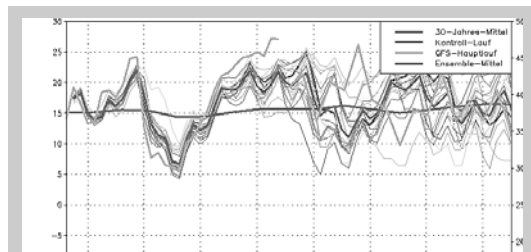
Sortim de casa

MANRESA
Dissabte 18 de juliol
JORNADA EN SOLIDARITAT AMB LES PRESES EN LLUITA
Al local de C.N.T.-A.I.T. Manresa. C. Jorbetes, 15.

18:30h. Xerrada-debat amb membres del grup de suport de Joaquín Garcés. Es parlarà també de la situació de l'Amadeu Casellas.

A les 22h. Concert amb: Esterotips (punk, reagg, funky, ska) i Mala estrugança (punk).

La gràfica de les temperatures patirà un brusc descens entre divendres i dissabte

Aquest juliol la canícula no sembla disposada a mantenir-se durant molts dies. Els ruixats i tempestes del passat dijous han deixat pas a temperatures càlides però no extremes. El proper divendres tindrem de nou una variació brusca del mercuri.

Les temperatures cauran més de 15 graus a les comarques del Pirineu i més de 10 graus a la resta. Dissabte ens aixecarem amb un matí fresc, fins i tot fred a les comarques de l'interior. A partir de diumenge es tornaran a recuperar amb rapidesa.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Andreu Mayayo HISTORIADOR I PROFESSOR DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

“El problema de la universitat és que hi ha un professorat profundament conservador”

Andreu Mayayo és catedràtic d'història contemporània a la Universitat de Barcelona, especialista en moviments socials a Catalunya i en la transició política. Mayayo es va posicionar públicament en contra dels tancaments a les universitats per part del moviment estudiantil durant les protestes contra el procés de Bolonya. Exdirigent del PSUC en la seva joventut, objector de consciència al servei militar i pròxim a ICV. Parlem amb ell de tot plegat.

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Per què, després de tant de temps, els temes de memòria històrica continuen coent?

Perquè en el seu moment no es va netejar bé la ferida. Simplement es va posar una tiqueta a una ferida profunda, la de la guerra i la repressió de la dictadura. I, per tant, el plus continua supurant i a la mínima rascada, fa un mal terrible. Per passar pàgina en la memòria familiar i col·lectiva de les víctimes de la repressió de la guerra civil i la dictadura cal fer un esforç col·lectiu de netejar en profunditat. Més acadèmicament, la manca de polítiques públiques a la memòria que portés a la reparació moral a les víctimes ha provocat que aquest encara sigui un tema que fa mal.

Quins creus que haurien de ser els passos següents en aquest sentit?

Jo crec que, si amb la llei de fosses podem tancar les cicatrius de la reparació moral de les víctimes i de la gent que va patir la repressió amb la mort, haurem aconseguit tancar aquesta pàgina i deixar-la per la història. En canvi, per la recuperació d'això que se'n diu la memòria democràtica, encara és necessari explicar bé com s'ha construït la democràcia a Catalunya i la importància cabdal que hi han tingut els nous moviments socials que van començar a operar als seixanta -moviment obrer, veïnal, estudiantil, etc. Perquè, si no expliquem bé el paper fonamental de la lluita antifranquista en la construcció de la democràcia i la recuperació de les llibertats democràtiques i nacionals a Catalunya, podem caure en el parany en què sovint es cau a Espanya que això de la transició és la continuïtat del franquisme i, per tant, el benestar i la democràcia actual es deuen al Franquisme i no a l'antifranquisme. Un exemple en són els resultats de les eleccions generals de 1977, que provoquen el restabliment immediat de la Generalitat. Mentre a Espanya guanya el darrer secretari del *Movimiento*, a

Catalunya, vencen les forces democràtiques i d'esquerres. I és això i no la voluntat del govern -que ja ens havia engaltat el *Consejo General de Cataluña*, una mancomunitat-, el que provoca el restabliment de la Generalitat.

Tot i això, el franquisme encara és molt present en la societat.

Sí. Hi és, quan una senyora se'n va a la Seguretat Social per saber quina pensió li queda i descobreix que rebrà una misèria perquè, durant molts anys, va estar treballant en aquest país i l'empresa no li va cotitzar la feina. La impunitat amb què, en aquest país, els empresaris van utilitzar la mà d'obra

“Els estudiants són una part important, però la universitat, no és seva”

és fruit del franquisme, d'una dictadura de classe on la defensa dels drets dels treballadors brillava per la seva absència. I, ara, en paguem les conseqüències. La gent s'oblida que, durant el franquisme, va haver-hi gent -també aquí a Catalunya- que va fer molts calés i molts negocis a costa del benestar futur de bona part de la població.

Canviant de temàtica, tu t'has significat molt en contra de les protestes estudiantils contra Bolonya.

Jo m'he significat per la idea que, en un règim democràtic com el que vivim i amb una universitat democràtica com la que tenim -amb totes les seves deficiències-, cal allò que se'n diu respectar unes determinades regles del joc i garantir uns drets. Els estudiants són una part molt important de la universitat, però la universitat no és dels

estudiants i ningú -tret de l'autoritat acadèmica elegida democràticament- no té dret de dir qui entra i qui surt d'un recinte universitari. La gent pot exercir el dret de vaga, de mobilització, de cridòria... però ningú no es pot posar en una porta i no deixar entrar companys seus ni treballadors ni professors. Independentment de la meua posició respecte Bolonya, jo em rebel·lo contra unes pràctiques antidemocràtiques que no es basen en aconseguir el consens dins el col·lectiu universitari, sinó en la imposició.

Els tancaments d'universitats no són un recurs nou. De fet, la vostra generació també en va fer ús al llarg de diverses dècades, no?

És important saber el context en el qual estem. Sota una dictadura, fins i tot la Carta de la ONU contempla el dret de la rebel·lia i empara una resposta violenta. Però, lògicament, això té el seu context i, en una societat democràtica, amb totes les deficiències, difícilment es pot emparar l'ús de la violència en el debat polític.

La crítica dels estudiants és que, precisament a través dels mitjans anomenats 'democràtics', les autoritats universitàries han ignorat la seva veu. Els tancaments han estat un últim recurs després d'anys de lluita.

Tots hem de saber que una cosa és dialogar i una altra que et donin la raó. Tu pots considerar que els mecanismes de participació o les garanties aconseguides de com s'anirà implementant l'espai d'educació europea superior són insuficients, però el fet de creure que les teves propostes no avancen no et legitima a trencar les regles del joc i utilitzar la violència per aconseguir l'atenció. Amb això sóc molt dur, en les formes, perquè conec la història i emparar aquest tipus de comportaments, a la llarga, porta a regressions i fracassos

col·lectius molt grans. Per molt que la intenció fos bona, en la política, el que importa són les conseqüències. I jo em nego a la degradació de la universitat pública. Tot el que no sigui això, podem discutir-ho i buscar quins són els problemes.

I quins són aquests problemes segons el teu criteri?

Jo crec que hi ha una mala diagnòstic del que comportarà aquest canvi en la universitat perquè el problema no rau en els estudiants, sinó en el professorat. El problema de fons és que tenim un professorat profundament conservador, incapaç d'assumir els reptes que pot suposar aquesta transformació. Un professorat, la meitat del qual -a la UB- té més de 60 anys i creu que no ha de canviar res. L'altra meitat està en situació precària i cobra 6.000 euros bruts l'any. Col·lectivament, probablement no estiguem a l'alçada de les circumstàncies per intentar liderar la implementació de qualsevol tipus de transformació. I, si no ens en sortim, poden passar dues coses: una, degradació de la universitat pública; i dos, un assalt extern de l'administració pública, que vindrà a posar ordre a la universitat.

En tot cas, no creus que vas mediatitzar massa la teva protesta, quan vas fer la queixa davant les televisions?

Aquí hem de ser tots grandets. Això vol dir que hem de saber que, si tu fas actuacions perquè tinguin ressò mediàtic, la contraofensiva ha d'usar les mateixes eines. Si tu, amb la teua acció de barrar el pas, saps que provoques que vinguin els periodistes perquè vols visualitzar que tens capacitat de paraitzar l'activitat acadèmica, sembla lògic que la gent que creu que això no és correcte utilitzi els mateixos mitjans. Jo ho vaig fer. Però jo no vaig portar les televisions, ja hi eren.

. LA COLUMNA

Intocables

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

En Juan Antonio viu en un barri perifèric qualsevol de l'àrea metropolitana. La seva és una biografia clàssica en aquests barris, digna i desafortunada al mateix temps. Un barri sense recursos ni oportunitats, menystinguda política i socialment on, per no haver-hi, no hi ha ni ascensor, ni social ni mecànic, i on ningú vol entrar-hi i la majoria sortir-ne. De ben jove va deixar els estudis atret per una feina precària i fàcil d'una multinacional que, com totes, té molt clar on ha d'instal·lar les seves franquícies per captar els que li vinguin la força del treball a preu baix i sense protestar. Una feina que llavors li semblava de futur, i així li deien també familiars i amics, els seus referents a banda de Tele 5.

Abans, la pasta que es treia, com que vivia a casa, li permetia comprar-se un cotxe i sortir de marxa cada cap de setmana. Ara ja no: casat als 28 anys i ja amb dos fills, cobra el mateix que fa 10 anys,

La seva és una biografia clàssica en aquests barris, digna i desafortunada al mateix temps

amb una hipoteca d'interès variable que de fet no pot pagar perquè la feina de futur s'ha demostrat de passat.

Avorrit d'estar avorrit, desganat i sense massa cosa a fer -està a l'atur i el pensa aprofitar fins que pugui-, en Juan Antonio el trobem a la barra del bar de sempre, mirant l'entrament de Vicenç Ferrer per la tele. La veu en *off* relata que el cooperant pragmàtic va dedicar tota la seva vida als "intocables", un grup social que a l'Índia està absolutament discriminat i condemnat a la misèria més reconstruïda per haver nascut on no tocava, que ja és mala llei. Més de 240 milions de persones que no tenen dret ni a l'aire que respiren, que estan a sota de l'estructura social. La veu en *off* explica que és el sistema jeràrquic de castes el que legitima aquesta injusta situació, emfatitzant la paraula "injusta" perquè no quedi dubte de la seva sensibilitat envers els més pobres. I que tothom, castes superiors i castes inferiors, ho veuen com una cosa normal, i que així funcionen les coses allà. En Juan Antonio es gira cap al cambrer, que també es mirava la notícia, i li diu amb posat indignat: "Has vist? Que fort que encara passen coses així en ple segle XXI!".